

Česká zemědělská univerzita v Praze
Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů
Katedra speciální zootechniky

Kůň Kinský a přínos rodu Kinských pro chov koní a dostihový sport

Bakalářská práce

Vedoucí práce: Ing. Lenka Gotthardová, CSc.

Autor práce: Lenka Veverková

2012

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Kůň Kinský a přínos rodu Kinských pro chov koní a dostihový sport vypracovala samostatně a použila jen pramenů, které cituji a uvádím v příložené bibliografii.

V Praze dne:

.....

Podpis autora práce

Poděkování

Děkuji Lence Gotthardové za ochotu ujmout se vedení mé bakalářské práce. Dále děkuji manželům Půlpánovým za cenné rady a zapůjčení materiálu k práci.

Souhrn

V své práci se věnuji českému plemeni koní Kinských s cílem osvětlit historii tohoto mimořádného plemene i šlechtického rodu, který je neodmyslitelně se vznikem těchto koní spojen. Neboť nebýt rodu Kinských, toto nádherné plemeno by nemohlo nikdy vzniknout.

Předložená bakalářská práce se zabývá celkovou charakteristikou koní Kinských, dále jeho využitím a barvou, jež k němu neodmyslitelně patří.

Práce zahrnuje kapitoly o jednotlivých členech šlechtického rodu Kinských, majících vliv nejenom na toto plemeno, ale i na chov a dostihový sport v České republice. Vždyť jeden z představitelů rodu Kinských, hrabě Oktavián, nejenže položil základy chovu koní Kinských, dříve známých jako chlumečtí plaváci, ale je spojen i s organizací parforsních honů a steeplechase. Také jako jeden z prvních stál u vzniku našeho nejslavnějšího dostihu Velké pardubické.

Za zmínku stojí i jeho synovec Zdenko Kinský, zdatný jezdec a pokračovatel v chovu koní Kinských. Nesmíme zapomínat ani na první a jedinou ženu, která vyhrála Velkou pardubickou. Vždyť Lata Brandisová a klisna Norma se nesmazatelně zapsaly do historie tohoto dostihu. Ovšem nejenom na chlumeckém panství se chovali koně.

Nelze opomenout například Heřmanův Městec, rodiště knížete Karla Kinského, jediného Čecha, jenž vyhrál Velkou liverpoolskou. V Heřmanově Městci se také nachází proslulá galasedlovna.

Kapitola popisující válečné a poválečné období líčí vývoj chovu koní Kinských po roce 1948, kdy byla jejich existence ohrožena. Podařilo se je však zachránit a díky tomu je můžeme obdivovat dodnes.

Práci zakončuje kapitola s názvem Od parforsních honů až k současným úspěchům koní Kinských. Věnuje se začátkům parforsních honů v Čechách, pokračuje přes první steeplechase až k Velké pardubické, v níž koně Kinští sklízeli úspěchy.

Závěr práce poukazuje na fakt, že ač se koně Kinští už neobjevují na dostihových dráhách, sklízí úspěchy v jiných sportovních odvětvích, jako je drezura a skákání.

Klíčová slova: kůň Kinský, Oktavián, plemeno, Velká pardubická, parforsní hony

Summary

My Thesis is dedicated to a Czech horse breed, the Kinsky Horse, focusing on the history of this extraordinary breed and the aristocratic family, which had been inseparably linked with its development. Without the Kinsky family this splendid breed could not have been established.

This Bachelor Thesis addresses general characteristics of Kinsky horses, their use and their typical colour.

The Thesis contains chapters on individual members of the Kinsky family who influenced this breed and the horse breeding and horse racing in the Czech Republic. One of the Kinsky family members, Octavian, Count Kinsky, laid breeding foundations of Kinsky horses, formerly known as „Chlumec Palominos”, and organised fox hunts and steeplechases. He was also one of the first founders of our most famous race, the Grand Pardubice Steeplechase.

His nephew, Zdenko Kinsky, an able rider and his successor as Kinsky horse breeder is also worth mentioning. We also should not forget the first and only female winner of the Grand Pardubice Steeplechase, Lata Brandisová, who, together with her mare, Norma, entered history of this race. However, horses were not bred only at the Chlumec manor.

It is impossible to leave out, for instance, Heřmanův Městec, a birthplace of Karel, Count Kinsky, the only Czech ever winning the Grand National. Heřmanův Městec is also famous for its Great Harness Room.

The chapter dedicated to the World War II and the post war period also describes the development of Kinsky horse breeding after 1948, when their existence was under threat. They were saved and because of that we can admire them to the present time.

The last chapter „From fox hunts to the current success of Kinsky horses” is dedicated to the beginning of fox hunts in Bohemia, first steeplechases and to the Grand Pardubice Steeplechase.

The thesis conclusion refers to the fact that even though Kinsky horses do not run the races any longer, they are very successful in other sports disciplines, such as dressage and show jumping.

Key words: Kinsky horse, Octavian, Count Kinsky; breed, Grand Pardubice Steeplechase, fox hunting

Obsah

1. Úvod	1
2. Cíl práce.....	2
3. Přehled literatury	3
3.1. Kůň Kinský	3
3.1.1. Charakteristika plemene	3
3.1.2. Barva.....	4
3.1.3. Rodiny	5
3.2. Rod Kinských.....	6
3.2.1. Počátky rodu	6
3.3. Chlumecká větev	8
3.3.1. Počátky chovu	8
3.3.2. František Ferdinand Kinský (1678 – 1741).....	9
3.3.3. Leopold Kinský (1731 – 1760).....	9
3.3.4. Ferdinand František Kinský (1738 – 1806).....	10
3.3.5. Josef Oktavián Kinský (1813 – 1896).....	10
3.3.6. Jan Kinský (1815 – 1868).....	12
3.3.7. Zdeněk Kinský (1844 – 1932).....	13
3.3.8. Zdenko Radslav Kinský (1896 – 1974).....	14
3.3.9. Radslav Kinský (1928 – 2008).....	16
3.3.10. Lata Brandisová (1896 – 1981)	17
3.4. Heřmanův Městec	19
3.4.1. Rudolf Kinský (1802 – 1836).....	19
3.4.2. Ferdinand Bonaventura Kinský (1834 – 1904)	19
3.4.3. Karel Kinský (1858 – 1919) a Zoedone	20
3.4.4. Rudolf Kinský (1859 – 1930).....	22

3.4.5. Galasedlovna	22
3.5. Válečné a poválečné období.....	23
3.6. Od parforsních honů až k současným úspěchům koní Kinských.....	26
4. Závěr.....	34
5. Seznam literatury	35
6. Seznam příloh.....	40

1. Úvod

Jednotlivé národy, kdekoliv na světě, mají své národní poklady. Tyto poklady jsou dílem oduševnělých, velkorysých nebo ctižádostivých předků. V České republice patří k nejznámějším a nejhodnotnějším památkám mnoho hradů a zámků, obrazy a sochy v Národní galerii nebo korunovační klenoty. To vše jsou předměty vytvořené člověkem, s vlastní historií a životem, ale neživé. Jednou z mála výjimek jsou koně Kinští, kteří představují živý poklad a kulturní hodnotu českého státu (Půlpán, 2005).

Protože většina chovů koní sloužila zpravidla vladařským zájmům a pracovním nebo sportovním potřebám člověka, výrazně se měnila popularita chovu jednotlivých plemen. Řada původních plemen zanikla nebo byla překřížena. Koni Kinskému se podařilo přežít (Půlpán, 2005).

Dnes je sice kůň Kinský chován v jiné podobě a k jinému účelu než dříve, ale stále je to plemeno, jež si zaslouží patřičnou pozornost.

Důvod, proč jsem si koně Kinských vybrala za téma své bakalářské práce, je ten, že jsem se chtěla blíže seznámit s tímto úžasným plemenem. O koně Kinské jsem se začala zajímat po absolvování odborné praxe v Jezdecké škole Equus Kinsky v Hradištku u Sadské. Zde mne tyto koně uchvátili svou barvou, charakterem a v neposlední řadě i zajímavou historií.

2. Cíl práce

Cílem této práce je přiblížit plemeno koní Kinských a rodu Kinských, kteří stojí za jeho vznikem. Tato práce se zabývá přínosem rodu Kinských na vzniku tohoto plemene a chovem koní pod jejich vedením. Také se věnuje významným postavám, které se nesmazatelně zapsaly do historie koní a nezapomíná ani na přínos, který měly pro vznik steeplechase a nejslavnějšího dostihu Velké pardubické. Součástí práce je přehled dostihových úspěchů koní Kinských a rodokmeny některých z nich.

3. Přehled literatury

3.1. Kůň Kinský

3.1.1. Charakteristika plemene

Zlatí koně se na pastvinách v okolí Chlumce nad Cidlinou proháněli dle doložených zpráv už za vlády Marie Terezie, možná i dříve. Základ plemene, které dnes nazýváme kůň Kinský (*Equus Kinsky*), však byl položen teprve na počátku 19. století. (Rázgová, 2010).

Naši „zlatí“ koně získali přídomek „Kinský“ podle svých chovatelů – rodiny Kinských, jejichž příslušníci byli typicky českou šlechtou (Půlpán, 2005).

V roce 1998 se rodině Půlpánových s ostatními chovateli podařilo uznat koně Kinské rázem českého teplokrevníka a o 8 let později se členům Rady PK podařilo prosadit tyto koně jako samostatné plemeno (Gotthardová, 2006).

Kůň Kinský je středního tělesného rámce s dobrými liniemi, přiměřeně kostnatý se suchým fundamentem bez zjevných i podmíněných genetických vad. KVH se pohybuje u hřebců mezi 162 až 168 cm, u klisen mezi 159 až 166 cm. Populace koní Kinských je sice menší, ale dostatečná. Oproti českému teplokrevníkovi jsou to koně jemnější, v mnohostranně užitkovém typu (Kolářová, 2011).

Prosluli jako jezdečtí koně se snadným pohybem v terénu a velkou vytrvalostí. Vyrovnaná psychika, snadná jezditelnost, dobrý charakter, vstřícnost k pobídkám jezdce i dobrá krmitelnost, plodnost a pevné zdraví se geneticky s přísnou selekcí a vhodným výběrem hřebců upevňuje již 170 let (Půlpán, 2005).

Kůň Kinský byl původně šlechtěn pro parforsní hony, později pro překážkové dostihy. Dnes nachází široké uplatnění ve všech obvyklých disciplínách jezdeckého sportu od drezurního ježdění přes skokové disciplíny až po uplatnění jako kůň pro rekreační ježdění. Okrajově se koně Kinských využívají i v zápřeži, westernu, všestrannosti nebo voltiži. Vyznačují se příjemným temperamentem, který je dán vyšším podílem krve anglického plnokrevníka (Kolářová, 2011).

Cílem dnešních chovatelů je sportovní i rekreační kůň s vynikajícím charakterem, snadnou jezditelností a dobrou mechanikou pohybu, u něhož by měla převládat žlutá nebo plavá barva (Půlpán, 2005).

Základní chovatelskou metodou se stala čistokrevná plemenitba. To znamená, že jsou připouštěni hřebci z plemenné knihy hřebců na klisny z hlavní plemenné knihy, plemenné

knihy a pomocné plemenné knihy klisen. Základním kritériem při výběru do hlavní plemenné knihy a plemenné knihy je rodinná příslušnost, procentické zastoupení původních genů koní Kinských, minimální KVH a užitkový typ (Anon, 2009).

Toto plemeno získalo velkou popularitu v České republice, ale řada koní Kinských se chová i v Německu, Rakousku, Švýcarsku, Anglii, Nizozemí, Belgii a USA (Anon, 2011d).

Ovšem je nutné si uvědomit, že dnes už přímou a čistou návaznost na koně Kinských má jen několik jedinců, a to ještě pouze ze strany matek. Většina koní má krev mnoha dalších hřebců (Půlpán, 2005).

3.1.2. Barva

K tomu, aby mohl být kůň označován jako kůň Kinský, nemusí být nutně „zlatý“. Musí však mít více než 51 % krve koní Kinských (Rázgová, 2010).

Pro koně Kinské je typické žluté zbarvení s bílou hřívou, což jsou žluťáci, nebo s černou hřívou, které označujeme jako plaváky (Půlpán, 2005). Žlutá a plavá barva se dědí dodnes, i když ne každý kůň tohoto plemene se touto typickou barvou vyznačuje. Chovají se i hnědáci a ryzáci (Salg, 1993).

Isabela (žluťák) je kůň barvy srsti žluté v různých odstínech, jehož žíně v hřívě a ohonu, jakož i spodek končetin jsou buď téže barvy jako okolní srst, nebo světlejší, případně bílé, kopyta nejčastěji žlutá (Koubek a kol., 1957).

Plavák má základní barvu srsti žlutou na tmavé pigmentované kůži. Oproti isabele má však černé, řidčeji tmavošedé žíně ve hřívě a v ohonu a také černý spodek končetin (Koubek a kol., 1957). Plavá barva se dříve vyskytovala u divokých koní. Tato barva byla velmi hodnotná a sloužila jim jako ochrana před jejich přirozenými nepřáteli (Householder, n. d.).

Popis dědičnosti vloh se soustředí pouze na ty lokusy a alely, které mají bezprostřední vztah ke zbarvení u koní Kinských, jedná se o tři lokusy C, E a A, na nichž jsou umístěny geny s velkým účinkem (Jakubec, 2006). Genetická kontrola základních barev koní spočívá ve dvou lokusech, a to rozšíření lokusu E a A (Thiruvankadan et al., 2008).

Lokus A řídí distribuci černého barviva. Dominantní alela omezuje černý pigment na hřívu, ocas a spodní části končetin. Recesivní alela rovnoměrně rozděluje černé barvivo po celém těle (Anon, 2011a). Jedinci AA a Aa jsou hnědáky. Recesivní homozygoti aa nazýváme vraníky (Jakubec, 2006).

U lokusu E dominantní alela E vytváří černý pigment v srsti. Recesivní alela e produkuje červené barvivo (Anon, 2011a). Recesivní alela ee je zodpovědná za různé odstíny od

tmavého ryzáka až po světlého ryzáka (Jakubec, 2006). Černě pigmentovaní koně mají alespoň jednu alelu E. Mohou být homozygotní nebo heterozygotní Ee a EE (Anon, 2011a).

Téměř všichni savci mají gen C, který v homozygotním stavu (cc) způsobuje nepřítomnost pigmentu v kůži, srsti a očích. Tito jedinci vykazují červené zbarvení očí, růžové zbarvení kůže a bílé (albinotické) zbarvení srsti (Jakubec, 2006).

Alela c nebyla u koní zjištěna. Většina plemen koní je homozygotní pro gen C (Jakubec, 2006). Barva lokusu C u koní souvisí s mikrosatelity na chromozomu 21 (Locke et al., 2001). V případě alely C se jedná o úplnou dominanci. U koní je však na stejném lokusu alela C^{cr} (Jakubec, 2006). Alela C^{cr} v genu MATP způsobuje krémové zbarvení srsti u koní (Mariat et al., 2003).

Genotyp $C^{cr}C^{cr}$ zesvětluje tyto barvy tak intenzivně, že jedinci s tímto genotypem jsou označováni jako albíni, i když pravými albíny nejsou (Jakubec, 2006).

Genotyp CC^{cr} mění hnědáky na zesvětlené hnědáky (buckskin), jež označujeme jako plaváky. Stejný genotyp mění ryzáky na palomino se světlou hřívou a světlým ocasem. Oči těchto koní mají barvu tmavou (Jakubec, 2006).

Genotyp $C^{cr}C^{cr}$ zesvětluje hnědou barvu tak intenzivně, že vzniká odstín perlino. Stejný genotyp $C^{cr}C^{cr}$ zesvětluje červenou barvu na krémově bílou barvu a v angličtině jsou tito jedinci nazýváni cremello (Jakubec, 2006).

3.1.3. Rodiny

V hřebčíně si vždy nesmírně cenili významných rodin a ctili klisny – matky. Proto jména hříbat od nepaměti začínají prvním písmenem jména své matky a v posledním období je doplňuje přídomek Kinský. Ovšem jen koně v barvě isabela nebo plavák mohou získat tento přídomek (Hofmanová and Majzlík, 2009). Do dnešních dnů se nám dochovali potomci rodin se jmény začínajícími písmeny N, H, J, M, Č, P a O (Půlpán, 2005).

Snad nejcennější je rodina N (Mahler, 1995b). Je rodinou původní Caesarovi krve založená polokrevnou Nancy. Chovatelé tuto rodinu chovali v původním typu až na některé výjimky, jako byl 957 Notář po hannoverském hřebci Alarm. Ten se díky své plodnosti zasloužil o udržení žlutého genu především ve východních Čechách. Z rodiny pochází celá řada výkonných dostihových koní, především vítězka Velké pardubické Norma, hřelec Nezamysl, klisna Najada a další (Anon, 2009).

Rodina H je rovněž rodinou Caesarovi krve přes Hero I a pokračující isabelou Jitřenka nar. po otci Przedswit III. Z rodiny pochází celá řada koní s dobrou sportovní výkonností.

Vynikali zejména ve všestrannosti (Jelena, Jalna, Jena a další). Příslušníci této rodiny se vyznačovali i odpovídajícím typem (Anon, 2009).

Rodinu M založila plavá klisna Jiskra a pokračovala dcerami Jizera, Julka a Jitka. Příslušníci rodiny jsou spíše v typu středně mohutných mnohostranně užitkových koní (Anon, 2009).

Rodina Č založená klisnou VČ 391 Čita po Caesar patří dnes k nejrozšířenějším. Z rodiny pochází plemenní hřebci 7 Marin lipský – 1, 4218 Marin lipský – 2, Varin lipský, 333 Almhirt týnský, 409 Garut hamburský, 497 Div týnský, 525 Taarlo Kubišta – 1 i 2712 Taarlo Kubišta – 2. Rodina byla chována spíše v typu kombinovaném, i když i zde docházelo k použití hřebců v jezdeckém typu, včetně anglických plnokrevníků (Anon, 2009).

Rodina O založená plnokrevnou klisnou Queen of Haerts byla silně ovlivněna polokrevným kmenem Furioso a v poslední době se podílí na rozšíření genové variability v barvě. Příslušníci této rodiny se vyznačují velmi dobrými užitkovými vlastnostmi. Hřelec 556 DAF Ondráš je výkonným skokovým i drezurním koněm (Anon, 2009).

Rodina P založená klisnou Piacenza. Dcery Pohanka, Padova. Syn Pročpak použit v chovu v rodině N (Sixta, 1996a).

Dnes je registrováno 15 hřebců a 173 klisen z pěti rodin. U klisen je registrováno 52 % isabel a plavek, 40 % ryzek a 8 % hnědých klisen (Hofmanová and Majzlík, 2009).

3.2. Rod Kinských

3.2.1. Počátky rodu

Kořeny rodu Vchynských leží v severních Čechách v okolí Litoměřic (Valenta, 2004). Jméno z Vchynic připomíná označení původního sídla rodu, kterým byl hrad Vchynice, lépe řečeno dnes jeho rozvaliny u obce Vchynice nedaleko Lovosic (Brož, 2001).

Počátky Vchynských sahají do 13. stol., kdy v listině dolanského kláštera z roku 1282 lze nalézt zmínku o rytíři Bohuslavu ze Žernosek a ze Vchynic, jistém příslušníku rodu. Je také možné, že mezi předky Vchynských patřil také Martin z Medvědice, jenž vystupuje jako svědek v listině pražského biskupa z 3. září 1209 (Valenta, 2004).

Další větve, s výjimkou Razických ze Vchynic, vymřely již ve středověku. Ze 14. a 15. stol. je doloženo několik příslušníků medvědicke větve, sídlící na tvrzi Medvědice nedaleko Lovosic. V první pol. 15. stol. žila křemyžská větev na tvrzi Křemyž. Zhruba ve stejné době,

pouze ve druhé generaci, držela další větev ves Žlutice, jejímž zakladatelem byl Smil Dlask (Valenta, 2004).

Teprve v druhé pol. 15. stol. se první Vchynští objevují ve funkci krajského hejtmána a až po roce 1550 jeho potomci pronikají do nejvyšších zemských úřadů, do panského stavu a v neposlední řadě bohatnou (Valenta, 2004). Představitelé rodu Kinských zaujímali přední místa ve státnických službách – funkce nejvyššího kancléře, purkrabí karlštejského, nejvyššího lovčí a osm členů rodu bylo nositeli nejprestižnějšího řádu rytířů zlatého rouna (Gotthardová, 2008).

O povýšení Vchynských mezi pány se zasloužil Radslav na počátku 17. stol. Rozhodl se dosáhnout panského titulu nikoliv prostým povýšením, ale jeho restitucí, tj. obnovením. Proto nechal v roce 1596 vyrobit několik falešných listin dokazujících příbuznost Vchynských s panským rodem Tetaurů z Tetova, jenž měl erb téměř shodný s Vchynskými. Třebaže šlo z hlediska pozdější historické kritiky o evidentní falza, v tehdejší kanceláři ani na úřadě nejvyššího purkrabího nepojali žádné podezření, takže na základě jejich doporučení udělil Rudolf II. 21. března 1596 Vchynským status panského rodu. Od tohoto okamžiku se směli psát „ze Vchynic a Tetova“ a používat práv a privilegií, náležících starým panským rodům (Valenta, 2004).

Za třicetileté války se Vchynští účastnili bojů na různých stranách. Oldřich se dokonce na protestantské straně zúčastnil pražské defenestrace (Valenta, 2004). Mimořádně významnou osobností byl Oldřichův bratr Vilém. Byl to totiž on, kdo začal jako první používat příjmení Kinský (Brož, 2001). Roku 1628 byl také jako první Kinský povýšen do hraběcího stavu (Valenta, 2004). Za povýšení nejspíš vděčil svému příteli a příbuznému Albrechtu z Valdštejna. A nebyl by to příslušník rodu Kinských, kdyby ve svém vyhnanství v Drážďanech nechoval koně. Vedle domu nechal zřídit stáj, kde bylo asi 50 koní. Podle drážďanských archivářů měl mít ještě v Pirně dům s velkou zahradou a stáji pro pětadvacet koní. Vilém se stejně jako Valdštejn a Trčka stal obětí vrahů v Chebu 6. února 1634 (Brož, 2001).

Další bratr Václav se stal přívržencem krále Matyáše a za prokázanou statečnost a velitelské zásluhy při obraně Prahy proti Pasovským mu český král Matyáš dědičně podstoupil dvě výnosná panství, chlumecké a kolínské (Khun, 1985).

Za Viléma se objevuje titul hrabě, později také kníže, což vedlo v první pol. 18. stol k oddělení větví hraběcí a knížecí. Hraběcí větev sídlila v Chlumci nad Cidlinou a knížecí uznávala jako svůj majetek Choceň, Zlonici, Českou Kamenici a Heřmanův Městec. Později

se větve rozdělily na další a další, což mělo za následek vznik několika odnoží, které spolu mají dnes málo společného (Valenta, 2004).

Erb Kinských znázorňuje tři stříbrné vlčí zuby v červeném poli. Přílba je korunovaná s příkrývadly. Na ní jsou orlí křídla, stříbrná a červená (Khun, 1922). Richter (2008) však uvádí, že erb zobrazuje kančí kly s jejich charakteristickým prohnutím. Erb doplňuje ušlechtilé heslo: Bůh, čest, vlast (Gotthardová, 2008).

Nyní je platným erbem současných majitelů spojený erb rodu Kinských ze Vchynic a Tetova a rodu del Borgo Netolitzky (Richter, 2008).

3.3. Chlumecká větev

3.3.1. Počátky chovu

Chov koní na Chlumecku měl dlouholetou tradici, neboť panský hřebčín založili již za Václava Norberta Kinského. Koně byli zprvu ustájeni v chlumeckém hřebčíně, později při novém zámku a při dvorech, zejména levínském a lhoteckém. Na chov pečlivě dohlíželi stájmistři a správci hřebčína (Francek a Hartman, 1985).

Počátky systematického šlechtění koní je třeba klást do konce 17. stol (Valenta, 2004). Smrtí Václava Norberta Oktaviána Kinského (1642 – 1719) vstoupila v platnost jeho závěť. Ta do rodinného fideikomisu přidělovala chlumecký hřebčín se všemi klisnami, hřebci a hříbaty kromě jezdeckých a kočárových koní, které dal svým synům Filipovi a Josefovi (Khun, 1932). Plemenný chov koní se tak stal rodinným klenotem. Svědčí o tom i zvláštní předávací protokol z roku 1740, jímž bývalý nejvyšší kancléř František Ferdinand Kinský (1678 – 1741) svěřil hřebčín do péče svého syna Leopolda (1713 – 1760) s podmínkou, aby se o všech 123 koní (7 hřebců, 42 klisen a 72 hříbat) náležitě staral a nepřipustil krácení výdajů. Hřebčín si měl za každou cenu udržet svou „dosavadní reputaci“. Po slezských válkách však zadluženost chlumeckého panství dosáhla vysokého stupně a dále stoupala, proto ani rodinný klenot nebyl ušetřen. Účty z konce 50 let 18. stol. nasvědčují tomu, že koně z hřebčínů v Chlumci a rakouského Matzenu částečně rozprodali. Začal tím dlouhodobý úpadek chovu koní na Chlumecku (Valenta, 2004).

Koncem 18. století chov přemístili do obory, kde byla narušena chovatelská disciplína (Francek a Hartman, 1985). Chov se zde vymkl kontrole, neboť koně pobíhali volně mezi divokou zvěří. Stali se polodivokými a rozmnožovali se bez kontroly a výběru (Šulc a Kubka, n. d.).

Žehuňskou (tehdy Chlumeckou) oboru založil v r. 1562 arcikníže Ferdinand. Byla určena pro chov klisen a hříbat původně umístěných v Sadské. Obora zpuskla v období třicetileté války a znovu ji obnovil až Václav Norbert Oktavián K. v roce 1719, zprvu jen pro chov vysoké a černé zvěře (Šulc a Kubka, n. d.).

Obrat přišel v roce 1832 (Valenta, 2004). Nový majitel panství Oktavián Kinský, proslulý znalec koní, nechal postavit hřebčín a určil nové metody chovu (Francek a Hartman, 1985).

3.3.2. František Ferdinand Kinský (1678 – 1741)

František Ferdinand Kinský, syn Václava Norberta Oktaviána Kinského a Anny Františky z Martinic (Valenta, 2004), dědic chlumeckého majorátu, zakladatel chlumecké větve rodu a nositel řádu zlatého rouna (Valenta, 2004), byl jedním ze čtyř šlechticů v Čechách, který v Oboře choval bílé jeleny. Josef Leopold Kinský (1761 – 1831), syn Ferdinanda Františka K. však stádo v roce 1830 věnoval Matyášovi Thun – Hohensteinovi (Šulc a Kubka, n. d.).

Krátce po převzetí majorátu nechal vystavět novou důstojnou rezidenci na vršku nad městem. Starý chlumecký zámek, obehnaný vodním příkopem, už neuspokojoval. Novou stavbu vyprojektoval přední český barokní architekt Jan Santini a v letech 1721 – 1723 ji realizoval stavitel František Maxmilián Kaňka. Stavbu koncipoval jako lovecký zámek. V jehož sousedství vznikla obora navazující na nedaleký les. Po požáru starého zámku v roce 1745 se nová rezidence stala až do počátku 20. století stálým panským sídlem (Valenta, 2004).

V srpnu 1723 navštívil právě dostavěnou rezidenci císař Karel VI. a od té doby nese na památku jeho královské korunovace název Karlova Koruna (Francek a Hartman, 1985).

Už za působení Ferdinanda Kinského se chovali koně pro hospodářské a vojenské účely na chlumeckém panství. A už tehdy to byli koně plaví (Mahler, 1995b).

3.3.3. Leopold Kinský (1731 – 1760)

Leopold Kinský, byl synem Františka Ferdinanda Kinského a Marie Terezie Fünfkirchen (Valenta, 2004).

Za sedmileté války s Pruskem rozšiřuje na přání Marie Terezie chov tak, aby jezdeckými koňmi kryl poptávky tehdejší armády. Leopoldovy dodávky zpestřovaly černohnědou masu kavalerie. Hrabě dál vycházel ze svého žlutého stáda a účelově je rozmnožoval (Mahler, 1995b). Za jeho doby se hřebčín nalézal v polodivokém stavu a byl znám jen přibližný počet koní, kteří s ostatní zvěří volně pobíhali v Oboře (Khun, 1932).

3.3.4. Ferdinand František Kinský (1738 – 1806)

Rodiče Ferdinanda Františka Kinského byli Leopold Kinský a Marie Terezie Capece – Rofrano (Valenta, 2004).

Roku 1760 hrabě Ferdinand doplnil místní chovy dovozem prvních anglických plnokrevníků, typicky dostihových koní (Mahler, 1995a).

Mimořádnou pozornost si pak chlumečtí plaváci získali, když se s nimi Kristina Kinská – Lichtensteinová, Ferdinandova manželka, objevila po porážce Napoleona v roce 1815 na oslavách pořádaných u příležitosti Vídeňského kongresu (Půlpán, 2005).

3.3.5. Josef Oktavián Kinský (1813 – 1896)

Josef Oktavián Kinský se narodil v roce 1813 na Vlkově u Chlumce nad Cidlinou hraběti Leopoldovi, a přestože ještě nebyl plnoletý, stal se poručíkem u auersperských kyrysníků. Vojenskou službu opustil po hádce s jiným důstojníkem. Toho času správa jeho jmění ležela v rukou strýce Karla Putaeniho. Ten se dopustil různých nesprávností, čehož Oktavián využil, aby se dal prohlásit plnoletým a ujal se sám správy statků (Půlpán, 2007).

Stal se prezidentem spolku pro pozdvižení chovu koní a dostihů v Čechách. V pol. 30 let se vydal do Anglie. Přivezl si odtud anglické plnokrevníky a smečku speciálních honičích psů, s nimiž pak provozoval na Chlumecku jako první v Čechách po anglickém způsobu parforsní hony na jeleny (Valenta, 2004). Rovněž přivázel Angličany, aby pro něj pracovali v chlumeckých stájích (Pinfold a Pecherová, 2010).

Chov koní na Chlumecku nedosahoval sice takové proslulosti jako císařský hřebčín v nedalekých Kladrubech nad Labem, ale mezi šlechtickými rody vynikal (Valenta, 2004). Přivezené plnokrevníky z Anglie začal Oktavián křížit s koňmi, které jeho rod v té době choval v Chlumci, a u nichž už tehdy bylo časté světlé zbarvení (Rázgová, 2010).

Pro své koně založil hrabě Oktavián v roce 1832 nedaleko Chlumce nový hřebčín Ostrov. Hřebčín tehdy vybudovali na skutečném ostrově, na spojení hrází několika rybníků (Rázgová, 2010).

V roce 1836 Oktavián založil řádnou plemennou knihu (Khun, 1932). Ročky, dvouleté a tříleté nechal pobíhat v Oboře, plemeníky a matky s hříbaty umístil v ostrovském dvoře. Jezdecké a kočárové koně měl v chlumeckých stájích a dostihové koně v Kolesách při dostihové dráze (Francek a Hartman, 1985).

Dle tehdejších statistik bylo zjištěno, že na chlumeckém panství se 30. dubna 1833 nalézalo s městem Chlumeč (52 koní) a Žiželicemi (20 koní) úhrnem 2 018 koní, z nichž 77 náleželo hraběti (Khun, 1932).

Hrabě nelitoval nákladů spojených s nákupem vzácných koní a po mnohém úsilí se mu podařilo vyšlechtit krásné a proslulé chlumecké plaváky (Khun, 1932). Počátek tohoto plemene se klade do roku 1839 (Tůma, 2011c). Toho roku se světlé klisně anglického plnokrevníka Themby, připuštěné plnokrevným ryzákem Whistlerem, narodila žlutá klisna, která dostala jméno Themby II. (Salg, 1993). Poněvadž však mezi plnokrevníky nebyl znám jedinec takové barvy, odborníci namítali, že klisnička není čistokrevná, že tudíž není plnokrevná, a tak nebyla ani do knihy plnokrevníků zapsána. Proto si hrabě založil svůj vlastní chov koní. Kryl úspěšnou Themby II. s plnokrevným arabským ryzákem Princem Djahurem (Anon, 1992).

Hříbě narozené v roce 1854 bylo pojmenováno Caesar (Tůma, 2011c). Hřebeček měl zlatou srst s bílou hřívou a ohonem. Byl plnokrevníkem, ale do General Stud Book jej nezapsali (Slawik, 1996). Stal se však bezprostředním zakladatelem stáda plaváků. Matečným podkladem pro tuto plemenitbu se staly polokrevné klisny, které byly záhy pojmenovány tak, aby začáteční písmeno jména narozeného hříběte znělo stejně jako jméno jeho matky. Tak vzniklo několik rodin, z nichž se některé udržely dodnes (Tůma, 2011c).

Roku 1892 ukončil hrabě Oktavián plemennou knihu a hřebčinec převzal jeho synovec Zdeněk Kinský. Tehdy byla založena nová plemenná kniha (Khun, 1932).

Oktavián se ve svých 22 letech v roce 1836 oženil s hraběnkou Anežkou Schaffgotschovou, majitelkou panství Pobořany (Půlpán, 2007). Děti neměli a manželka v konkurenci koní a psů mnoho nadějí na úspěch v boji o jeho přízeň neměla (Valenta, 2004). Po její smrti v roce 1888 se rozhodl jako pětasedmdesátiletý pro opětovnou ženitbu. A opět šokoval. Po jeho boku stanula krasojedkyně z cirkusu (Brož, 2001).

Třebaže se hrabě Oktavián nepochybně nejlépe cítil na hřbetě některého ze svých oblíbených koní, svých veřejných povinností se vzdát nemohl. Jako majiteli chlumeckého majorátu mu zároveň připadla funkce zemského hofmistra, kterou Kinští od 18. stol. drželi v dědické posloupnosti (Valenta, 2004). V roce 1836 dokonce jako vrchní zemský hofmistr působil při korunovaci krále Ferdinanda V. v Praze. Mimoto byl komořím, tajným radou a starostou města Chlumce nad Cidlinou (Půlpán, 2007).

Oktavián, přezdíváný „hrabě Taffy“, byl odvážný jezdec i kočí (Pinfeld a Pecherová, 2010). V průběhu let vyhrál mnoho císařských cen (Anon, 1992). Měl však pověst excentrika

se zvláštním smyslem pro kanadské žertíky. Některé z jeho šprýmů se staly legendami (Pinfold a Pecherová, 2010). Například jednoho sebevědomého šlechtice ztrestal tak, že jeho klisnu nechal krýt místo Caesarem oslím hřebcem (Slawik, 1996). Jednou na apríla pro změnu napálil novináře tím, že jim zaslal zprávu o své smrti, a pak čekal, co napíší v nekrolozích, aby posléze přiznal, že je stále zatraceně naživu a těší se skvělému zdraví (Pinfold a Pecherová, 2010). Jindy zase po jedné hádce s manželkou ji nechal uprostřed rybníka. Vypřáhl kočár a hraběnku zachránil až volský potah, který pro ni nechal poslat (Salg, 1993).

Oktavián nikdy nevladl koně, který běžel Velkou národní, a on sám ji určitě taky nikdy nejel. Nicméně v roce 1875 postavil v Chlumci nový hotel. Nazval ho Liverpool a rozhlašoval, že jeho výstavbu uhradil ze své výhry ve Velké národní. Musel být Aintree posedlý, protože pojmenoval jednoho ze svých koní Liverpool. Liverpool jako tříletý nebyl moc úspěšný, ale následující sezonu vyhrál steeplechase ve Vídni. V roce 1877 byl jedním z nejlepších steeplerů v Rakousku – Uhersku, běžel celkem 11 závodů a vyhrál celkem 11 055 forintů. Roku 1878 zmínky o koni mizí (Pinfold a Pecherová, 2010).

V roce 1895 podstoupil Oktavián majorát svému synovci Zdeňkovi, protože vlastní děti neměl (Půlpán, 2007).

V roce 1896 mu ke smrtelné posteli, kam kvůli druhému skandálnímu sňatku nepřispěchal nikdo z rodiny, přivedli jeho milované koně (Valenta, 2004).

3.3.6. Jan Kinský (1815 – 1868)

Jan Kinský se narodil v roce 1815 a byl bratrem Josefa Oktaviána K. Po ukončení studií se dal na vojenskou službu. Vybral si takovou, kde měl možnost být v neustálém kontaktu s koňmi, jež jako téměř všichni Kinští natolik bezmezně obdivoval a miloval, že chtěl být mezi nimi i jako profesionál. Volba proto padla na husary, kteří byli elitou v elitě (Brož, 2001).

V Uhrách si také našel nevěstu – Ifigenii Dadiani, jejíž rod pocházel z Kavkazu. Roku 1849 vystoupil z vojenské služby a usadil se s rodinou na bratrově zámku Karlova Koruna. Protože Jan většinou cestoval, převzala Ifigenie podle bratrské dohody správu panství a její syn Zdeněk vyrůstal jako dědic majorátu (Valenta, 2004).

Koním zůstal Jan věrný i po odchodu z husarského pluku. Vše, co se naučil jako mladík v chlumeckém jezdeckém prostředí a co ještě dále „vybrousil“ u husarů, dokázal využít. Brzy si získal pověst vynikajícího šampiona národních i mezinárodních dostihů. Velkého úspěchu dosáhl zejména v roce 1854, kdy na oblíbeném koni se jménem D'Artagnan zvítězil

v pražském dostihu. Jan tehdy dosáhl takové popularity, že si jeho obrazem vyzdobil český Jockey Club klubovní místnost (Brož, 2001).

V roce 1849 se vztah obou bratrů vyhrotil, proto se Jan s rodinou odstěhoval do Sedmihradska (Valenta, 2004). Příčina konfliktu nejspíše tkvěla v tom, že Oktavián pošilhával po bratrově manželce, což bylo na Jana až příliš (Brož, 2001).

3.3.7. Zdeněk Kinský (1844 – 1932)

Syn husara Jana Kinského a gruzínské kněžny Ifigenie Dadiany, Zdeněk Kinský se narodil 4. 11. 1844. A stejně jako jeho otec se i on vášnivě zajímal o koně. Už jako devatenáctiletý v roce 1863 jel svoji první Velkou chlumeckou (Brož, 2001). I císařovna Alžběta obdivovala jeho bravurní jezdecké umění. Vynikal i jako vytrvalostní jezdec. Ve svých 18 letech dojel koňmo ze Sedmihradska, ze statku své matky Ifigenie Dadiany, do Pardubic a po závodech se stejným způsobem vrátil zpět (Valenta, 2004).

O Zdeňkových sportovních úspěších i nekonvenčním způsobu řešení různých spleťtých problémů na dráze sportovní i životní se vyprávějí celé zkazky. Nicméně existují ověřená svědectví očitých svědků, zejména z předních evropských dostihových drah v Pardubicích a v německém Iffezheimu (Brož, 2001). Například jednoho dne startoval v honební jízdě v Baden - Badenu. Tento závod se jel na slavný vrchol jménem Altbadener. Majitel koně, kterého Zdeněk jel, měl však obavy, protože kvůli dýchacím potížím měl kůň vsazenou do hrtanu trubici. Hrabě Zdeněk byl ale přesvědčen, že kůň závod zvládne a tak mu byl start povolen. Když dojel k úpatí kopce, seskočil z koně a běžel do kopce vedle něj. Nahoře na něj vyskočil a zvítězil. Jeden ze soupeřů proti tomu podal protest, ale ten byl zamítnut, protože dostihový řád předepisoval, aby jezdec odstartoval v sedle a cílem projel také v sedle. A to se v tomto případě také stalo (Riedel, 2003).

V 70. letech 19. stol. patřil Zdeněk k vůdčím postavám dostihového sportu, jak dokazuje jeho vítězství v rámcových dostizích při Velké pardubické, dostizích v Baden - Badenu a jinde (Valenta, 2004).

V roce 1883 vyhrál steeplechase, tzv. Dámskou cenu, již později přejmenovali na Memoriál Zdeňka Kinského (Francek a Hartman, 1985).

Velkou pardubickou v roce 1901 dokončil ve věku padesáti sedmi let na 4. místě s Magyarádem a svůj poslední dostih jel o dva roky později (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Ještě ve svých 70 letech se, pomýšleje na vítězství, chystal k účasti na Velké pardubické. Posléze ale přece jen podlehl domluvám Karla (1858 – 1919) a Rudolfa (1859 – 1930)

Kinských, kteří byli sami skvělými jezdci, že by byla škoda pokazit si u pardubického publika slabým umístěním svou vynikající pověst (Valenta, 2004). Parforsních honů se účastnil ještě jako sedmdesátiletý. Tehdy se pod ním zabila klisna. Zraněný Zdeněk se zlomenou klíční kostí dojel na náhradním koni (Mahler, 1995a).

Po smrti Oktaviána v roce 1896 se konečně stal právoplatným majitelem na Karlově Koruně (Brož, 2001). Po strýci nezdědil jen zámek a koně, ale především značný hospodářský potenciál představující 54 vesnic, 16 lesních revírů a 24 velkých dvorů (Brož, 2001). Zdeněk navázal na podnikatelské i sportovní úspěchy svého strýce (Mahler, 1995a). Za jeho éry chov koní a zejména dostihová stáj sklízely nemalé úspěchy (Půlpán, 2005). Dokonce nechal postavit dostihovou dráhu nedaleko soutoku Labe s Cidlinou. Bohužel časem tato dráha zanikla (Gotthardová, 2008).

11. června 1877 si vzal Georginu, hraběnku Festetics de Tolna, s níž měl devět dětí. Při narození posledního bylo Zdeňkovi padesát dva let (Brož, 2001).

3.3.8. Zdenko Radslav Kinský (1896 – 1974)

Zdenko Radslav Kinský se narodil v roce 1896 v zámečku Obora u Chlumce (Richter, 2006b). Byl synem Zdeňka Kinského a Georginy Festetics. Jedním z jeho kmotrů se stal hrabě a pak kníže Rudolf Kinský (1859 – 1930), jenž byl svému kmotřenci blízký jako milovník koní a jezdecký šampion (Valenta, 2004).

Mladý Zdenko Radslav K. se plně věnoval chovu koní a jezdeckému sportu. Dosáhl v tomto oboru opravdu výborných výsledků. Sám získával různé trofeje doma i v zahraničí. Při Memoriálu Zdeňka Kinského v roce 1933, v dostihu, který se jel v rámci Velké pardubické na počest otce, dosáhl ještě ve svých sedmatřiceti letech skvělého úspěchu. Získal totiž velmi čestné třetí místo. Nutno ovšem podotknout, že o lepší umístění, možná vítězství, ho připravil nepříjemný pád na „Velké vodě“. Bolestivě si poranil klíční kost, ale s houževnatostí Kinských se přesto opětovně vyšvihl do sedla a v závodě pokračoval (Brož, 2001).

Největšího úspěchu dosáhl s koňmi ze svého chovu, se znamenitými chlumeckými plaváky. Několikrát za sebou se jim podařilo zvítězit ve Velké pardubické, naposledy v roce 1937 (Brož, 2001).

V roce 1927 byl Zdenko Radslav K. zvolen prezidentem Jockey Clubu (Richter, 2006b). Předsedou byl deset let. Za tu dobu absolvoval čtrnáct jednání doma i v cizině a účastnil se jako jezdec, majitel stáje i spoluorganizátor mnoha dostihů (Valenta, 2004). V této funkci získal

mnoho přátel doma i v zahraničí. Cestoval kvůli organizaci dostihů, zejména do Paříže, Říma a Berlína (Brož, 2001).

V roce 1931 se mu za pomoci Hany Benešové podařilo, oč Jockey Club po léta marně usiloval, a to přivítat na Derby prezidenta T. G. Masaryka (Valenta, 2004). Jak známo, starý pán sice jezdil na koni, ale „rajtování“ o závod, kdy žokej zvíře nešetří, a ještě se při tom ohání bičíkem, to se mu jaksi moc nezamlouvalo (Brož, 2001).

V prosinci roku 1935 se po smrti svého staršího bratra Františka stal Zdenko Radslav držitelem panství (Richter, 2006b).

Ve šlépějích otce se vydali i oba synové a dcera. Kinským se narodili Norbert (1924), Genilda (1925) a Radslav (1928). Všichni tři milovali koně (Brož, 2001).

V Chlumci nad Cidlinou a okolí vlastnili Kinští několik míst významně spojených s koňmi. Na Ostrově u Chlumce n. C. byly ustájeny chovné klisny s hříbaty a plemenní hřebci. V oboře Kněžičky nedaleko Městce Králové byl soustředěn odchov, v Chlumci samotném na zámku měli ve stájích v počtu šestnácti až dvaceti jezdecké a kočárové koně. Trénovat se jezdívало do Koles, kde byly výborné terénní podmínky písek a tráva a kde měli Kinští postaveny překážky (Gotthardová, 2008).

V prosinci roku 1938 bylo nutné odstěhovat se do Prahy. Rodina Kinských s částí služebnictva bydlela v domě v Husově ulici naproti Clam – Gallasovu paláci. Část rodinného majetku přešla pod německou správu. Koně z Chlumce se přesunuli hlavně do obory v Kněžičkách (Valenta, 2004).

Zdrcujícím zážitkem z protektorátních časů byl v roce 1943 požár zámku Karlova Koruna, který byl ponurou událostí pro celé město (Richter, 2006b).

Přišel 25. únor 1948 a Zdenko Radslav Kinský nabídl veškerý svůj majetek státu za podmínky, že bude moci s rodinou pobývat a hospodařit v Oboře. Dostalo se mu ujištění, že podmínka bude splněna. Manželé Kinští, znechuceni stupňujícími se ústrky a existenčními nesnáze, si vymohli povolení k cestě do Itálie na svatbu syna Norberta. Tam zůstali v exilu, když se dozvěděli, že úřady jim zatím vzdor všem slibům zkonfiskovaly Oboru (Richter, 2006b).

Zdenkovy dny se naplnily zcela nenadále 1. ledna 1974 po projíždě v okolí Říma (Richter, 2006b).

3.3.9. Radslav Kinský (1928 – 2008)

Syn Zdenka Radslava K. a Eleanory Clam Gallasové (Valenta, 2004) dostal po otci jméno Radslav. Po linii matky byl potomkem Jiřího z Poděbrad, jeho synovec je nynější ministr zahraničí Karel Schwarzenberg (Richter, 2006a).

Proslul jako všestranný jezdec, který se účastnil dostihů, parkurů a také ovládal spřežení. Několik dostihů vyhrál na Čingischánovi. Startoval také ve Velké Chuchli, kde vyhrál steeplechase. I při své značné velikosti si díky správné životosprávě udržoval váhu kolem 63 kg. V Chuchli zažil i velmi závažný pád, jenž mu přivodil vyražené zuby a otřes mozku, Rychle se však uzdravil a po třech měsících už opět startoval (Gotthardová, 2008).

S příchodem války byla na Chlumec a Žďár uvalena německá nucená správa. Nicméně se podařilo řadu koní v Chlumci a Oboře uchránit před odvodem do německé armády. Bylo to díky soudržnosti zaměstnanců a obyvatel Chlumce a díky různým trikům. Koně se převáděli také v noci mezi Chlumcem a Oborou, která patřila pod okres Poděbrady, a tudíž spadala do jiných odvodních povinností (Gotthardová, 2008).

Chlumec osvobodila Rudá armáda. Ale stejnou historickou skutečností je, že první vojáci, kteří sem dorazili, byli s nebojovým posláním Američané (Brož, 2001). Po osvobození se začali připravovat koně na první poválečné jezdecké události. (Gotthardová, 2008).

Po únoru roku 1948 se Radslavovým rodičům podařilo odjet z Československa, Radslav však zůstal (Brož, 2001). V té době začal vyjednávat s Dr. Josefem Moudrým z ministerstva zemědělství o převzetí koní státem. Na podzim bylo díky Dr. Moudrému možné zahájit provoz pod hlavičkou Státního pokusného hřebčína Slatiňany (Gotthardová, 2008).

V roce 1948 Radslav založil s přítelem Janem Zimou jezdecký oddíl Sokola v Chlumci a každý rok pořádali dostihy na lukách u Kladrub. Sám se jich účastnil, jednou na klisně Noře, několikrát na Čingischánovi. Pokaždé zvítězil (Richter, 2006a).

Stal se zaměstnancem Státního hřebčína Kladruby nad Labem, k němuž byl přiřazen zámecký chov koní v Chlumci. Ustavičně špiclován jako „třídní nepřítel“ přebýval v malém kumbálku, který mu vyhradili v jedné z budov zámeckého areálu (Richter, 2006a). Přitom vystudoval VŠ veterinární v Brně (Marek a Kubíková 2008). Stal se také vědeckým aspirantem francouzské Sorbony. K brněnskému titulu MCDr. tak přidal pařížský titul PhD v oboru přírodních věd (Brož, 2001).

Absolvoval řadu stáží ve Francii, ale i ve skotském Edinburgu, v USA a v Německu. Přednášel v Tunisku, Alžírsku i v Maroku (Richter, 2006a).

Sedmnáctý listopad 1989 otevřel Kinským cestu k návratu domů. Norbert se v restituci ujal chlumeckého majetku, zatímco Radslav převzal dědictví po matce rybníky, lesy, polnosti i zámek ve Žďáru nad Sázavou (Richter, 2006a).

Radslav Kinský zemřel 12. října 2008, v den, který rok co rok emotivně prožíval v den konání Velké pardubické (Marek a Kubíková 2008).

3.3.10. Lata Brandisová (1896 – 1981)

Lata Brandisová pocházela po matce Barboře, manželce hraběte Brandise, z rodu Kinských. Barbora byla dcerou Josefa Leopolda Kinského (1764 – 1834), jenž byl tedy společným pradědečkem Laty Brandisové a Zdeňka Kinského (Valenta, 2004).

Lata začala jezdit v sedmi letech. S přibývajícemi zkušenostmi se dostala od vyjížděk po okolí až k ranní práci dostihových koní ve Velké Chuchli a nakonec ji Zdenko Radslav Kinský nabídl místo jezdkyňe ve své stáji (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Svůj první dostih jela v roce 1916 právě v Pardubicích (Brož, 2001). Připravovala se v Chuchli, kde se v roce 1921 poprvé umístila v dámské rovinové jízdě (Brož, 2001). Teprve až v Chlumci se Lata seznámila se skoky přes přírodní překážky. Zdenko Radslav Kinský si všiml jejího jezdeckého nadání a nabídl jí účast ve Velké pardubické. Pod jeho vedením začala s přípravou v Kolečech na tréninkové dráze Kinských. Překážky, které tam stály, se svou mohutností blížily skokům proslulé steeplechase (Mahler, 1992).

Lata způsobila senzaci, když se v roce 1927 objevila na startu Velké pardubické a skončila na pátém místě (Brož, 2001). Bylo to s klisnou Nevěstou, kterou vlastnil Zdenko Radslav Kinský (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Představitelé Jockey Clubu se tehdy pro jistotu obrátili na anglický Jockey Club s dotazem, zda je start ženy v mezinárodním závodě vůbec možný. Z Londýna přišla kladná odpověď podmíněná ovšem oddělenou šatnou, a tak Latě nic nebránilo ve startu. Její jméno plnilo sportovní rubriky řady československých i evropských listů (Brož, 2001).

V roce 1930 jí přinesl štěstí Norbert, což byl kůň z Kinského chovu. V jeho sedle dojela v Pardubicích jako čtvrtá (Brož, 2001). Ten rok na těžké půdě, kdy koně jeli místy klusem, krokem a vodní příkop brodili, porazila i kpt. Rudolfa Poplera (Brož, 2009). Následující rok zde byla s Norbertem třetí, pak „přesedlala“ na dalšího koně z Kinského stáje. Tím byla isabela Norma (Brož, 2001). Lata Normě příliš nevěřila, neboť pro tak těžký dostih se jí zdála poněkud malá a slabá. Žlutá klisna si však dokázala důvěru své jezdkyňe získat. Jednou

urazila vzdálenost z Chlumce až do Velké Chuchle a cestou ochotně klidně přeskákala vše, co se v terénu vyskytlo (Mahler, 1992).

V roce 1933 se Lata s Normou umístila na třetí pozici (Brož, 2001). O rok později byli druzí a další rok skončili pátí (Hubálek a Nehyba, n. d.). V roce 1936 zvítězila na steeplechase panských jezdců na dostihové dráze v Poděbradech. Tehdy svěřil Zdenko Radslav Kinský Normu jezdcovi Pogliagovi (Brož, 2001). Tento italský důstojník s ní vybojoval ve Velké pardubické čtvrté místo (Brož, 2001).

Zdalo se, že kůň, byť stále ještě dobrý, již má víceméně zenit za sebou (Brož, 2001). Hrabě se už téměř rozhodl stáhnout Normu z překážkových drah a zařadit ji do chovného stáda klisen – matek (Mahler, 1992). Ale v roce 1937 se stalo něco neuvěřitelného. Lata tak intenzivně přesvědčovala svého bratrance, aby ji ještě jednou přihlásil s Normou na Velkou pardubickou, až nakonec kývl. A udělal dobře. Lata s Normou zvítězila. Bylo to doslova fenomenální vítězství, pokud zvážíme, že vítězce bylo čtyřicet dva let (Brož, 2001).

Za války byla na jejich majetek uvalena státní správa. Na kole Lata občas jezdila trénovat do Chuchle a zajela si i překážkové dostihy. Na statku v Řitce chovala tři koně z chlumeckého stáda (Brož, 2009).

Lata startovala ještě několik let po válce, i když už jí bylo přes padesát (Brož, 2001). Ani v první poválečné Velké pardubické v roce 1946 nemohla chybět. Sedlala Nurmího (Norma – Otello), ale spadla na Taxisově příkopu a zlomila si klíční kost. O rok později dopadla ještě hůř. Po pádu z těžko ovladatelného Otella, rovněž chlumeckého plaváka se přidala dvě zlomená žebra a zhmožděné rameno (Brož, 2009).

Roku 1949 v posledním odpoledním dostihu, Kinského memoriálu startovala Lata naposled (Hubálek a Nehyba, n. d.). S klisnou Nad'ou, pětiletou polokrevnou hnědkou z chlumeckého stáda, v držení slatiňanského hřebčína (Brož, 2009). Lata skončila s klisnou na zemi za Hadím příkopem (Hubálek a Nehyba, n. d.). Utrpěla řadu zlomenin, prorazila si lebku, vyrazila zuby a částečně ztratila paměť. Nad smrtí tenkrát zvítězila (Hubálek a Nehyba, n. d.). Po doléčení se znovu učila chodit o holi, špatně mluvila a jen částečně se jí obnovila paměť (Brož, 2009).

Lata zemřela 12. května 1981 u svého synovce v Rakousku (Hubálek a Nehyba, n. d.).

3.4. Heřmanův Městec

3.4.1. Rudolf Kinský (1802 – 1836)

Šestý kníže Kinský, syn Ferdinanda, 5. knížete Kinského a Marie Karoliny z Terpeny, dostal jméno Rudolf. Na jeho přání uspořádal František Palacký rodinný archiv. Na genealogii Kinských pracoval řadu let a dokončil ji až po Rudolfově smrti (Valenta, 2004).

Rudolf koupil panství Heřmanův Městec od synů Filipa Antonína z Greiffenklau v roce 1828 za 730 tisíc zlatých konveční měny. V držení knížecí linie rodu zůstalo do roku 1945, kdy ho stát zkonfiskoval podle Benešových dekretů. Jednalo se o panství s 38 vesnicemi (Valenta, 2004).

V dnešní době je ze zámku domov důchodců. Stáje, které se nacházejí pár set metrů od zámku, se do dnešní doby dochovaly téměř v původním stavu (Pinfold a Pecherová, 2010).

3.4.2. Ferdinand Bonaventura Kinský (1834 – 1904)

Ferdinand Bonaventura Kinský syn Rudolfa, 6. knížete Kinského a Vilemíny Colloredo – Mansfeld, byl tajným radou, nositelem řádu zlatého rouna a také patřil k pořadatelům parforsních honů v Pardubicích (Valenta, 2004). Také byl sportovním nadšencem a anglofilem. V Anglii často trávil honební sezonu a dovážel anglické koně pro své statky v Čechách (Pinfold a Pecherová, 2010).

Hřebčín v Heřmanově Městci dodnes budí obdiv. Ferdinand ho nechal postavit roku 1875 (Anon, 2011b). Také nechal přebudovat zámek na reprezentativní rodové sídlo (Valenta, 2004).

Měl tři syny, z nichž Karel (1858 – 1919) a Rudolf (1859 – 1930) patřili k známým a uznávaným dostihovým jezdcům (Valenta, 2004).

7. listopadu 1903 odjel kníže Kinský na setkání Pardubické parforsní společnosti ve vesnici Pardubičky. Vystoupil z vozu, rozdal peníze chudým, kteří na něj čekali, a nasedl na svého koně Decimu, již držel Henry Reynolds. Klisnu ale něco polekalo, Reynolds ji pustil, Kinský spadl na zem, poranil si lebku a zlomil tři žebra. Pro sedmdesátiletého muže to byla vážná nehoda. Okamžitě ho převezli zpět do Heřmanova Městce, kde navzdory péči předního vídeňského lékaře dostal zápal plic a 2. ledna 1904 zemřel (Pinfold a Pecherová, 2010).

3.4.3. Karel Kinský (1858 – 1919) a Zoedone

Karel Kinský se narodil 29. listopadu 1858 ve Vídni. Byl nejstarším synem Ferdinanda Bonaventury Kinského z Heřmanova Městce a jeho manželky Marie z Liechtensteina (Valenta, 2004).

Protože až do osmnácti let neměl povoleno vyjíždět s pardubickými honičími psy, naučil se honebnímu umění se smečkou ohařů patřících jeho otci. Také ještě jako – náctiletý začal jezdit dostihy. Vstoupil do armády, kde měl na hony i na steeplechase dost času (Pinfold a Pecherová, 2010).

Roku 1878 navštívil Karel poprvé Anglii, když doprovázel císařovnu Alžbětu při honech pořádaných Pytchley honitbou (Pinfold a Pecherová, 2010). Poté byl v Anglii jako diplomat Rakouska – Uherska a také zde vlastnil dostihovou stáj (Brož, 2001).

Klisna Zoedone byla pojmenovaná podle šumivého nealkoholického nápoje Zoedone, když vyhrála závod „Sir Watkin Williams – Wynn Hunt Steeplechase“. Pocházela z chovu Thomase Jacksona a Kinský měl možnost ji tehdy koupit. Nicméně tak neudělal a klisna se dostala do rukou E. C. Claytona (Pinfold a Pecherová, 2010).

V roce 1882 běžela klisna Velkou národní a doběhla jako třetí. Kinský se po tomto dostihu rozhodl, že Zoedone koupí, ale nebylo to jednoduché, protože Clayton chtěl víc, než byl Kinský zpočátku ochoten zaplatit. Nakonec se však dohodli. Clayton dostal 800 liber a dalších 200 liber měl dostat, pokud Zoedone vyhraje Velkou národní (Pinfold a Pecherová, 2010).

Na radu George Lambtona se rozhodl Kinský nechat Zoedone v péči Jenkinse v Uptonu. Nejdřív chtěl v jejím sedle nechat kap. Smitha, ale nakonec se rozhodl, že Velkou národní pojede sám (Pinfold a Pecherová, 2010).

Na start Velké národní v roce 1883 se postavilo deset koní. Zoedone v těžkém terénu odběhla téměř perfektní dostih a vyhrála o deset délek. Karlovo vítězství bylo nesmírně populární. Byl totiž prvním zahraničním jezdcem, který závod vyhrál, a ve své vlasti se stal hrdinou (Pinfold a Pecherová, 2010).

Karel Kinský a Zoedone byli v Aintree zpátky následující rok, ale ve větší konkurenci a hlavně při velké zátěži skončili čtvrtí (Anon, 2011d).

V roce 1885 startovala Zoedone znovu. S váhou 74, 5 kg a měla postavení druhého favorita. Kinský se však obával, že koni někdo ublíží. V předešlých dnech obdržel několik anonymních dopisů s varováním, že se klisně něco stane. Proto zařídil, aby ji osedlali v boxu a vyvedli rovnou na dráhu, kde na ni nasedne. Bohužel, když se Kinský chystal nasednout,

zjistil, že se kolem tlačí hodně lidí a v pár minutách si všiml krve na Zoedoniných nozdrách. Pochopil, že byla skoro jistě otrávena. To se potvrdilo, když spadla na zkušební překážce cestou na start. Kinský uvažoval o odstoupení z dostihu, ale nakonec se rozhodl pokračovat. Věděl totiž, kolik lidí na něj sázelo, a nechtěl je zklamat tím, že závod vzdá. Bylo mu však jasné, že je to beznadějně. V prvním kole běžela klisna jako „polomrtvá“ a potom podruhé na Valentine's Brooku padla na zem v hrozných bolestech. Kinský byl zničený. Zoedone ležela na zemi dalších patnáct minut, než ji odvezli, a přestože se uzdravila, už nikdy nezávodila. Dodnes se nezjistilo, kdo a jakým způsobem Zoedone otrávil (Pinfold a Pecherová, 2010).

Zoedone byla poslána do Rakouska na pomoc v rámci programu chovu Kinských (Anon, 2011d). Přivedla na svět dvě hříbata, ale ani jedno nebylo v dostizích úspěšné. V květnu 1892 se Zoedone vrátila zpátky do Anglie a mizí ze záznamů. Je však zřejmé, že se o ni Kinský staral, protože po její smrti si nechal z jednoho jejího kopyta vyrobit kalamář (Pinfold a Pecherová, 2010).

Dres, ve kterém Kinský vyhrál, byl dlouho vystaven ve stájích zámku v Heřmanově Městci. Dnes je ve sbírkách hipologického muzea ve Slatiňanech ve skleněné vitríně, v sále, který je zasvěcen dostihům. Také tam visí jeho obraz na klisně Zoedone (Gotthardová, 2009).

Po svém vítězství ve Velké liverpoolské jezdil Kinský steeplechase ještě řadu let. V Anglii byl jeho nejlepším koněm St Galmier (bratr Zoedone), s nímž během roku 1887 z devíti dostihů vyhrál osm. Doma v Rakousko – Uhersku se stalo asi jeho největším úspěchem vítězství v „Grosse Pressburger Steeplechase“ v roce 1891, na koni Coute que Coute. V Pardubicích jel několikrát „Domentpeis Steep“ a v roce 1881 ji vyhrál s Altitude, v roce 1885 skončil s The Sizer třetí. Velkou pardubickou nejel nikdy (Pinfold a Pecherová, 2010).

Během své návštěvy Indie, kam doprovázel arcivévodu Františka Ferdinanda, se zúčastnil dvou dostihů, které vyhrál. V roce 1907 byl zvolen prezidentem Rakouského jockey klubu (Pinfold a Pecherová, 2010).

Po smrti otce roku 1904 zdědil rozsáhlý rodinný majetek. V Heřmanově Městci nechal na zámeckých pozemcích zřídit 2 800 metrů dlouhou dostihovou dráhu, kde pořádal rovinové dostihy i steeplechase (Pinfold a Pecherová, 2010).

Vzplála první světová válka a Kinský se vrátil domů (Pinfold a Pecherová, 2010). Dvě země, jež mu byly nejbližší, se dostaly do vzájemného konfliktu, jemuž nemohl zabránit (Gotthardová, 2009). Po Kinského odjezdu z Anglie se začala šířit pomluva, že nechal otrávit své koně, aby je nemohla zrekvírovat armáda a použít proti jeho vlasti. Ve skutečnosti Kinský

požádal trenéra Lambtona, aby zajistil přidělení koní svým přátelům, pokud je vláda zabere, což Lambton udělal (Pinfold a Pecherová, 2010).

Protirakouské a protiněmecké citění vyústilo v Anglii k vyloučení Kinského a dalších rakousko – uherských členů z jockey klubu a Národního výboru pro hony (Pinfold a Pecherová, 2010).

Kinský nemusel bojovat v zákopech, ale jeho funkce jízdního důstojníka přiděleného armádnímu velení byla nebezpečná (Pinfold a Pecherová, 2010).

Na konci války se Rakousko – Uhersko rozpadlo, což mělo vliv i na dostihy a chov koní. Rakouský jockey klub okamžitě vytvořil dostihový výbor. Kinský se stal jeho předním členem a jeho úkolem bylo postavit rakouské dostihy znovu na nohy. Rychle se podařilo shromáždit kolem stovky dostihových koní a šedesát chovných klisen. Navíc výbor docílil záchranu asi tří set koní z válkou zničeného Maďarska a umístil je ve stájích ve Freudenu. Tyto akce umožnily počátkem dvacátých let obnovit rakouské dostihy, ale to už byl Kinský mrtev. Zemřel 10. prosince 1919 (Pinfold a Pecherová, 2010).

3.4.4. Rudolf Kinský (1859 – 1930)

Rudolf, syn Ferdinanda Bonaventury Kinského a Marie z Liechensteina, byl známým a úspěšným dostihovým jezdcem (Valenta, 2004).

V Rosicích nechal zřídit hřebčín. Za pozemkové reformy se pozemky velkostatku zmenšily natolik, že jej koncem roku 1924 jako samostatnou hospodářskou jednotku zrušili. Patronátní práva byla přenesena na velkostatek Heřmanův Městec (Valenta, 2004).

3.4.5. Galasedlovna

V hřebčíně je pracovní sedlovna, která se používá denně. Patří k ní i postrojovna, v jejímž vybavení lze nalézt různé druhy postojů. Jde o kočárové postroje uherské, dále anglické, moravské a po knížeti Kinském galapostroje zdobené stříbrem a znaky šlechtického stavu. Obrazová výzdoba představuje zašlou slávu původních zakladatelů a majitelů hřebčína, rodu Kinských. V sedlovně i postrojovně visí obrazy představující účastníky honů z rodiny Kinských, císařovnu Alžbětu, knížete Windischgrätze a hraběte Thurn – Taxise (Anon, 2011b).

V hřebčíně se nachází proslulá galasedlovna, která je vybavena několika ohlávkami a předměty výhradně po Kinských. Patří mezi ně různé druhy sedel – dámská sedla, na nichž se sedělo v sukni ze strany, sedla na hraní póla a pro vysokou školu. Do inventáře se počítá i

několik druhů udidel a elektrický bičik na koně. Baterie pochází z r. 1912 a je na ní napsáno německy: „Po devíti měsících, pokud nebude mít napětí čtyři volty, je třeba ji vrátit a bude vyměněna za novou“. Dále je tam vystaveno několik historických třmenů, již v té době vybavených tzv. bezpečnostní gumičkou. Obrazy dokumentují chov koní, jezdecký sport a samozřejmě rodinu Kinských (Anon, 2011b).

Většina strojů pochází až z 18. stol. a stále je zdobí erby Kinských ve stříbře, zatímco na stěnách galasedlovny a místností pro zaměstnance najdeme vybledlé fotografie a původní olejomalby z 19. stol. (Pínfold a Pecherová, 2010).

3.5. Válečné a poválečné období

Válečné období nepřineslo koním nikdy nic dobrého, ještě horší časy však čekaly chlumecké koně po roce 1948 (Půlpán, 2005). Nejprve se mění správa hřebčína a koně se stěhují, prodávají nebo bezúčelně kříží s teplokrevníky (Kadawa, 2010). Tehdy se o jejich záchranu a převod pod Slatiňany, Kladruby a Chlumecké zasloužil Radslav Kinský. V dalším období se koně dočkali rozprodání, utracení či záměrného křížení s těžkými teplokrevníky tak, aby jejich potomci byli platní při těžké práci v zemědělství (Gotthardová, 2006).

Ovšem v chovu koní Kinských bylo vyšlechtěno několik významných hřebců, kteří ovlivnili teplokrevný chov u nás. Zejména Varin lipský a 11 Marin produkovali potomstvo s dobrou výkonností a dodnes je jejich krev v klisnách ceněná (Půlpán, 2006).

Na podzim roku 1948 bylo díky Dr. Moudrému, nadšenému obdivovateli koní, možné zahájit provoz pod hlavičkou Státního pokusného hřebčína Slatiňany, který v té době vedli Ing. Jan Hyhlík a MVDr. Lev Richter. Hřebčín Slatiňany rozšířil stádo a v chovu zdůraznil šlechtění na žlutou a plavou barvu (Gotthardová, 2008).

V roce 1953 došlo k přeřazení chlumecké pobočky Slatiňan pod správu hřebčína v Kladrubech nad Labem. Tehdejší ředitel Fr. Lerche neprojevoval o chlumecké koně velký zájem a přejmenoval je na tzv. speciální stádo (Gotthardová, 2008). Zbytek koní Kinských zde byl chován pro dostihovou a sportovní dráhu (Půlpán, 2005).

Na sportovní úspěchy koní Kinských navázala kladrubská dostihová stáj, která koně převzala. Uplatnila se zejména rodina „N“ Norka, Normandie, Norek, Novela. Po listopadu 1989 dostihová stáj v Kladrubech zanikla (Půlpán, 2006).

Po roce 1948 se Kinští koně chovali na třech významných místech - Lípa u Hradce Králové, Chlumecké nad Cidlinou a Týn nad Vltavou (Půlpán, 2006).

V polovině šedesátých let byl založen další chov, amatérský chov TJ Start v Týně nad Vltavou se snahou udržet chlumeckého žlutáka. Pro tento chov získali hřebce Husara (Olin – Hvězda) jako jednoho z posledních hřebců navazujících původem na chov koní Kinských. Tento hřebec, ač silně handicapován, byl vynikající skokový kůň, a proto byl v roce 1968 licentován (Sixta, 1996b).

Chovný cíl spočíval v udržení původního typu chlumeckého koně s vysokým podílem krve anglického plnokrevníka. Tak se dosáhlo úspěchů v produkci úspěšných skokových koní (Sixta, 1996b).

V roce 1986 byl součinností s JZD Žimutice pro tento chov vybudován malý hřebčín na farmě Brandovice. Postupně chov rozšířili na 16 klisen s dorostem. Ovšem v roce 1990 objekt vrátili v restituci a chov zrušili. Jádro stáda (7 klisen + chovný hřebec) se podařilo dr. Sixtovi koupit. I s koňmi přešel do nového objektu v Miroticích v okrese Písek. Zbytek stáda byl z velké části exportován (Sixta, 1996b).

Po zrušení chovu TJ Start se díky Věře Políčkové zakládající koně chovu přesunuli na její rodinnou farmu Varta, která byla založena v roce 1992. Chov koní Varta se zaměřuje na chov žlutých sportovních koní. Pilířem chovu se stal hřebec 497 Div týnský – Čardáš, poslední hřebec v linii po Div, a dále klisna Hluboká – Čardášova polosestra po 102 Div – 56 a klisna Nany 2455 Mykonos. Nadějí chovu se jeví Horymír po 677 Regulus a Hájenka také po 677 Regulus. Ve sportu se výrazněji projevila klisna Danka po 102 Div – 56, Quitana po 439 Mys a valach Lukas po 497 Div týnský (Cajthamlová, n. d.).

Chov v Chlumci byl obnoven v roce 1966. Koně se tam vrátili díky bývalému řediteli Myškovi. Koně stáli prvně v zámeckých stájích, pak se vrátili na hřebčín Ostrov. Možnosti chovu, zvláště po přechodu do správy Velkovýkrmů, převyšovaly možnosti menších chovů (Sixta, 1996b).

V roce 1982 byl oficiálně uznán rozmnožovací chov. Roku 1985 začalo období podstatných personálních změn s cílem zvýšit nejen úroveň chovu, ale i úroveň výkonnosti a reprezentace podniku (Sixta, 1996b).

Kořeny koní Kinských zasahují až do chovu na Lípu u Hradce Králové na hřibárnu Třebeš. Málokdo dnes ví, jak chov žlutých a plavých koní na Lípě začal. Založilo jej chovné stádo východočeského sedláka a chovatele Josefa Frynty z Ruseku u Hradce Králové. Ten v roce 1947 zakoupil od hraběte Radslava Kinského vyřazeného plavého hřebce jménem Czurbes, narozeného 18. 5. 1945. Czurbes byl pravým bratrem Čingischána a měl prostřelený krk z 2. světové války. Byl tudíž ve vývoji opožděný (Jelínek, 2002).

Po velkých útrapách s licenci hřebce Czurbes se 13. 12. 1950 dostalo uznání a hřebec byl licentován. Později byl přejmenován na Cesara a mohl být použit ve vlastním Fryntově chovu. Byl to jediný chov koní v soukromém vlastnictví (Jelínek, 2002).

Přišly útrapy 50. let a s tím kolektivizace zemědělství u nás. Josef Frynta se stal jednou z obětí. Protože odmítl vstoupit do JZD musel 27. 2. 1959 odevzdat všechny koně. Celá jeho rodina byla vystěhována mimo okres Hradec Králové a nesměla se vrátit zpět (Jelínek, 2002).

Cesar přešel po kolektivizaci s ostatními koňmi chovatele Frynty do hřebárny Třebeš u Hradce Králové. Tam ho našel Josef Souček, který jeho potomstvem chov založil, a zpočátku pokoutně a později oficiálně vedl až do jeho zániku (Sixta, 1996b).

Po zrušení hřebárny přešel Souček i s koňmi do státního statku Svobodné Dvory. Díky vedení statku a péči Součka se na farmě Lípa podařilo chov zachovat (Sixta, 1996b).

Základem chovu se staly Cesarovy dcery Nera, Káťa a obzvlášť Čita, která založila nejlepší poválečnou rodinu zemského chovu v Čechách (Sixta, 1996b).

Problémem na Lípě byli plemeníci. Obava ze ztráty mohutnosti vedla k použití Alarmových synů, jejichž potomstvo ztrácelo chlumecký typ. Nejlepších výsledků bylo dosaženo použitím plnokrevníků z Kladrub (Diadem, Varin, Cent). Byl také použit importovaný achaltekinský hřebec Garut z SSSR (Sixta, 1996b).

V průběhu 60. let nastává konsolidace chovu díky několika prozíravým zaměstnancům a členům vedení Státního statku Chlumeck nad Cidlinou (Gotthardová, 2006). Cílem bylo zachovat barvu i jezdecké vlastnosti koní (Kolářová, 2011).

K šlechtitelským snahám se připojilo ještě pár nadšených chovatelů a několik dalších. Ti izabely a plaváky z původního chlumeckého chovu opatrovali či stále opatrují (Gotthardová, 2006).

Počátkem 90. let je rodině Kinských navrácen původní majetek. Kinští se navracejí na Karlovu Korunu, ujímají se správy pozemků a budov, ale o ztrátový chov koní neprojevují zájem (Gotthardová, 2006).

Státní statek byl v roce 1991 zrušen a chovu se ujal manželský pár Petr a Libuše Půlpánovi. Odkoupili od restituentů koně nebo restituční nároky a stali se majiteli chovného stáda Kinských (Kolářová, 2011). Tak se stává, že pole a budovy zůstávají v majetku rodiny Kinských a koně, vybavení hřebčína i název Equus Kinsky je v rukou rodiny Půlpánových (Gotthardová, 2006).

V roce 2000 se Půlpánovi nedohodli s následníky Norberta Kinského a setrvání na statku bylo ohroženo. A tak Půlpánovi žili několik let na dvou místech na Ostrově a v Hradištku u

Sadské, kde objevili a zakoupili pozemky a několik zchátralých objektů. Během krátké doby se jim podařilo opravit budovy a postavit krytou jízdárnu. Od té doby budovali přilehlé stáje inspirováni Jerezem de la Frontera. K centrální rotundě vedou čtyři paprsky stájových budov. Na Chlumci zůstali chovní koně a hříbata. Celý hřebčín vedl Pavel Liebich. (Gotthardová, 2006).

V roce 2005 došlo k odprodání části stáda nové majitelce. Půlpánovi si ponechali od každé rodiny 1 – 2 kvalitní zástupkyně a usídlili se v Hradištku (Gotthardová, 2006).

Jeden z největších chovů koní na Moravě se nachází nedaleko Brna na rodinném statku Kývalka. Tento chov čítal v roce 2002 40 koní, včetně dorostu. Deset plemenných klisen a plemenný hřebec Taarlo Kubišta – 2 jsou zapsáni do PK KK, zbytek přísluší PK ČT. Začátky žlutých koní sahají do poč. 80 let. Začínalo se dvěma žlutými klisnami zakoupenými z JZD Humburky po hřebci Narcis (Jelínek, 2002).

Dalším, kdo ještě dnes chová koně Kinské, je Vladislav Vosáhlo ze Zadražan. Chovem se zabývá od roku 1996. Stáje JK Izabel Zadražany se nacházejí v areálu bývalého zemědělského družstva na Chlumecku. Kromě chovu tohoto plemene Vladislav Vosáhlo jako jediný v České republice tyto koně i zapřahá. Vozatajskému sportu se věnuje dlouhá léta a své zkušenosti nyní úročí na svatbách a společenských akcích (Kadawa, 2010).

3.6. Od parforsních honů až k současným úspěchům koní

Kinských

První, kdo uvedl anglický způsob honů do Čech, byl hrabě Oktavián Kinský z Chlumce nad Cidlinou. Dovážel anglické koně a psy a trval na tom, aby všichni jezdci nosili předpisový anglický honební oděv, tedy červený kabátec, bílé jezdecké kalhoty a černou čapku (Pinfold a Pecherová, 2010).

Roku 1836 dovezl Oktavián z Anglie smečku honících psů, psovody i trenéra a ještě téhož roku se konal v okolí Týnce nad Labem první hon po anglicku (Mahler, 1995a).

O tři roky později v roce 1839 se v Praze konal první dostih jako sázka mezi Oktaviánem a hrabětem Renárdem (Mahler, 1995a). Zvítězil hřebec Game Boy (Sir Hercules – Elighe), neboť porazil hřebce Hyppolita, jehož vlastnil hrabě Renárd (Anon, 1993). O pět dní později se konala steeplechase na 1, 5 míle s názvem Hunter Stakes (Mahler, 1995a).

Kníže František Lichtenštejn se do Pardubic přestěhoval někdy v letech 1837 nebo 1838 a účastnil se honů Oktaviána Kinského v Chlumci. Roku 1841 založil kníže Pardubickou parforsní společnost (Pinfold a Pecherová, 2010). Společnost byla složena výlučně

z příslušníků s modrou krví. K jejím skutečným, tj. platicím členům náleželi v poslední třetině 19. st. Zdeněk Kinský, z chlumecké větve Ferdinand Bonaventura Kinský i jeho tři synové Ferdinand, Karel a Rudolf, vnuk Rudolf Ferdinand Kinský, všichni z knížecí větve, dále Bedřich a František z kostelecké větve a konečně Eugen Kinský (Valenta, 2004).

První hon pořádaný novou společností se konal 15. září 1841 a rychle se stal jedním z nejvyhledávanějších honů v Čechách, neboť přitahoval i návštěvníky z Anglie (Pinfold a Pecherová, 2010).

Po první světové válce byly hony pořádány tak, že smečka psů pronásledovala jezdce představujícího nejčastěji lišku nebo jelena. Jezdec simuloval pachovou stopu zvěře. Slavná éra parforsních honů v České republice zanikla s počátkem druhé světové války (Půlpán, 2005).

V roce 1995 se Petru Půlpánovi spolu s několika nadšenci sdruženými pod Českou parforsní společností podařilo tradici honů obnovit (Gotthardová, 2006). Založili Českou parforsní společnost, která v témž roce uspořádala v Chlumci nad Cidlinou první poválečný parforsní hon v Čechách. Další ročníky jsou pořádány tradičně v Chlumci nad Cidlinou a na dalších zajímavých místech v ČR (Půlpán, 2005).

Novodobé pojetí českého parforsního honu vědomě čerpá jak z typu francouzského, orientovaného na společenskou stránku honu, tak i z typu anglického, zdůrazňujícího sportovní vyžití. Zachován zůstává tradiční ceremoniál parforsního honu, stejně jako jeho pořádání v otevřené přírodě za doprovodu diváků v historických kočárech (Půlpán, 2005).

Když mrzlo tak silně, že se hon nemohl uskutečnit, pořádaly se střelecké sešlosti. Začátkem sezony se stávalo zvykem pořádat steeplechase, další sport populární v Anglii. Do Čech ho uváděl hrabě Oktavián Kinský (Pinfold a Pecherová, 2010).

První steeplechase na území rakouského impéria se běžela ve vídeňském Prátru v roce 1787. Tehdy polní maršál hrabě František Kinský zvítězil v dostihu nad několika anglickými jezdci (Pinfold a Pecherová, 2010).

Klíčový okamžik pro rozvoj steeplechase bylo rozhodnutí Pardubické parforsní společnosti uspořádat roku 1842 vlastní dostihový mítink. Konal se na lukách v Trnové poblíž Pardubic a trval pět dní od 14. do 18. října 1842. Na programu měl jak steeplechase, tak překážkové a rovinové dostihy. Některé z nich byly určené amatérským jezdci a jiné přístupné profesionálním žokejům. Mezi zakladateli, jejichž jména se objevila v programu, byli v té době známí šlechtici, včetně hraběte Clam – Gallase, knížete Františka Lichtenštejna,

hraběte Rudolfa Kinského a hrabat Miklóse Esterházyho a Mórice Sándora z Maďarska (Pinfold a Pecherová, 2010).

Oktavián Kinský a Vincenc ze Slatiňan poté založili první dostihové stáje, v nichž byli zaměstnání angličtí trenéři a ošetřovatelé. Honební a překážkové koně zakoupili v Anglii, Irsku a Francii a připravovali je na tréninkových drahách v Kolesech a Slavicích u Slatiňan (Mahler, 1995b).

Roku 1843 nechal Oktavián vybudovat na chlumeckých lukách závodistiště (Mahler, 1995a). O tři roky později 30. června 1846 uspořádal Oktavián první dostihy podle anglických pravidel (Půlpán, 2007). Dostih se konal na lukách v Lučici poblíž chlumeckého zámku a skládal se z řady náročných překážek. Žádný z koní nezvládl závod bez nehody a pouze tři dostih dokončili. Vítězem se stal sám Oktavián na hnědé klisně. Po ohromném skoku přes potok se mu přetrhly třmeny, a tak jel zbytek závodu bez nich. Přesto zvítězil. Byl to první z řady steeplechase, které se v Chlumci konaly během čtyřicátých a padesátých let 19. století (Pinfold a Pecherová, 2010). Oktavián organizoval překážkové dostihy pro pánské jezdce na lučických lukách až do roku 1863 (Půlpán, 2007).

Pardubické dostihy se do roku 1874 konaly jen nepravidelně, neboť jim stále konkurovaly chlumecké dostihy pořádané Oktaviánem (Valenta, 2004). V roce 1858 se dostihy přemístily asi půldruhého kilometru od města. Většina dostihů byla rovinových s anglickými profesionálními žokeji, ale každý rok se jel alespoň jeden překážkový dostih nebo steeplechase. Těch se účastnili většinou amatérští jezdci. Dvakrát po sobě v roce 1859 a o rok později zvítězil hrabě Oktavián na vlastním koni, slavném Caesarovi. V roce 1861 se pokoušeli o hattrick, ale nakonec skončili druzí (Pinfold a Pecherová, 2010).

Oktavián si uvědomoval, že steeplechase v Čechách potřebuje oživit. Proto se rozhodl zjistit, jak má skutečně velkolepá steeplechase vypadat. A tak na jaře roku 1865 se společně s knížetem Egonem Thurn – Taxisem, knížetem Ferdinandem Kinským, knížetem Emilem Fürstenbergem a dalšími členy Pardubické parforsní společnosti vydali do Liverpoolu na Velkou národní. Nelze pochybovat, že byli nadšeni tím, co viděli. Obzvláště Oktavián byl Liverpoolem a vším, co s ním souviselo, doslova posedlý. Skupinka se vracela domů rozhodnuta provést dvě věci. Za první - pokusit se vyhrát Velkou národní - a za druhé - založit dostih podobného věhlasu ve vlastní zemi (Pinfold a Pecherová, 2010).

V té chvíli však zasáhla mezinárodní politika. V roce 1866 vypukla prusko – rakouská válka a Pardubice se ocitly v ohnisku bouře. Dostihové mítinky v Pardubicích se tak

nekonaly, ale členové Pardubické parforsní společnosti je chtěli oživit a vytvořit steeplechase hodnou tohoto pojmenování (Pinfold a Pecherová, 2010).

V roce 1874 se chopil iniciativy master společnosti kníže Emil Fürstenberg společně s hrabětem Maxem Ugartem. Jako „odborníka na skoky“ přibrali Oktaviána Kinského a načrtli plány uspořádání velké steeplechase. Navrhli také kurs s dvaceti čtyřmi překážkami (Pinfold a Pecherová, 2010). Trojice se jednomyslně rozhodla využít okolí pardubického závodiště, a proto tam vytyčili trať dostihu. Jeho start byl očekáván s velkým napětím (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Dnem D se stal čtvrtek 5. listopadu 1874 (Hubálek a Nehyba, n. d.). Mezi pořadateli a účastníky nechyběl ani hrabě Oktavián, který ve svých jednašedesáti letech nemohl pomýšlet na vítězství (Valenta, 2004).

Předehtu obstarala „Velká distanční jízda koňmo z Vídně do Pardubic“, kterou uspořádal Vídeňský jezdecký klub a časopis Sportblatt jí udělal ohromnou reklamu (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Hubálek a Nehyba (n. d.) zjistil, že z původně třiceti šesti přihlášených koní jich na startovní listině zůstalo dvacet čtyři, ale nakonec jich Michael Esterhazy řadil na startovní čáru čtrnáct. V tomto dostihu byl Oktaviánův kůň, Mlle Schneider zadržen.

V roce 1877 se změnil kurs dostihu. Jedním z důvodů bylo zvýšit přitažlivosti dostihů pro diváky. Nový kurs vytyčili hrabě Zdeněk Kinský, princ Alexandr Thurn – Taxis a baron Felix Aehrenthal. Tento kurs přetrval takřka beze změny po dobu šedesáti let (Hubálek a Nehyba, n. d.).

V tomto dostihu startovali tři koně v barvách rodiny Kinských. Dva koně patřící Oktaviánovi Kinskému, Liverpool a Herodes, padli stejně tak jako Virago, který patřil Zdeňkovi Kinskému (Hubálek a Nehyba, n. d.).

V letech 1880 – 1904 zvítězila stáj Kinských v tomto závodě sedmkrát, přičemž se na vítězných koních vystřídali Oktaviánův synovec Zdeněk a dva Kinští z knížecí větve – Rudolf a Karel (Valenta, 2004).

V roce 1880 běželi Velkou pardubickou tři koně hraběte Zdeňka Kinského. Nesli barvy fiktivní stáje pana G. F. J. Smithe, protože rodina Kinských držela smutek a neslušelo se, aby jméno Kinských bylo spojováno s jakoukoliv kratochvílí. Kůň hraběte Kinského, Good Morning (Buccaneer – Good Night) měl v cílové rovině ještě dostatek sil a zvítězil lehce o pět délek před Juno. Třetí kůň Creve Coeur padl (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Roku 1890 vyhrál Montbar Zdeňka Kinského, který dal vznik nejúspěšnější linii chlumeckého hřebčína, k níž patřili i vítězka Sláva, Magyarád a po něm sestupně i Pohanka (Mahler, 1995b).

V roce 1897 to byl Magyarád (Montbar – Mattina) majitele Zdeňka Kinského, který v tomto dostihu zvítězil (Hubálek a Nehyba, n. d.). Tehdy startovalo šest koní a pouze tři dostih dokončili. Závěrečný souboj nastal mezi Magyarádem a favorizovaným Galambem II. (Pinfeld a Pecherová, 2010). Další kůň hraběte Františka Kinského Wunderdoctor padl (Hubálek a Nehyba, n. d.).

V roce 1899 jako jediná prošla cílem klisna Sláva (Meteor – Sakuntala) majitele Zdeňka Kinského. Polokrevný Viktor, kůň Karla Kinského, se na začátku cílové rovinky zhroutil zachvácen chrlením krve. Jeho zbytečná smrt byla zaviněna hrubým zacházením necitelného jezdce, jemuž snaha zvítězit ve Velké pardubické naprosto zatemnila zdravý úsudek (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Následující rok startoval Thomas H. Buckenham s koněm hraběte Zdeňka Kinského Magyarádem, zatímco Slávu vedl T. Bastian. Bylo mokro, diváků přišlo málo a na těžký povrch vystartovalo sedmičlenné pole. Sláva běžela dobře a většinu závodu vedla. Také proběhla cílem jako první, následovaná Magyarádem. Buckenham však podal protest s tím, že mu Bastian překřížil dráhu. Protest byl uznán a Sláva byla diskvalifikována, čímž uvolnila vítězné místo Magyarádovi a na druhou příčku se posunul jediný doběhnuvší Dark Beauty. Trenér Slávy F. Quest dostal pokutu 1000 korun za přílišné protesty proti výsledku (Pinfeld a Pecherová, 2010).

V roce 1901 doběhla Sláva třetí a jako čtvrtý Magyarád, který svému majiteli a zároveň jezdci hraběti Zdeňku Kinskému předvedl, že si zaslouží být zařazen do chovu (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Buckenhamovo vítězství roku 1904 na Dennisovi Karla Kinského bylo mnohem průkaznější. Tento triumf byl obzvláště významný pro Karla Kinského, neboť se stal prvním mužem vlastním jak vítěze Velké národní, tak Velké pardubické. V celé historii obou dostihů se něco takového nikomu jinému zatím nepodařilo (Pinfeld a Pecherová, 2010).

9. října 1927 se Velké pardubické poprvé zúčastnila žena. Byla to Lata Brandisová, sestřenice Zdeňka Kinského, v sedle plavky Nevěsty (Chilperic - Nedejse), která byla majetkem Zdenka Radslava Kinského. Skončily páté (Hubálek a Nehyba, n. d.). O rok později obsadil Norbert (Pročpak – Nebraska) osmou pozici, v roce 1930 čtvrtou a v roce 1931 třetí (Tůma, 2001b).

V roce 1930 byly v Pardubicích uspořádány tři dostihové dny v rámci Velké pardubické. V neděli 5. října bylo na programu sedm dostihů, tři rovinové, dva přes proutěné překážky a dvě steeplechase. Ve čtvrtém dostihu s názvem Steeplechase Čs. spolku pánských jezdců vybojoval Norbert v sedle s Latou Brandisovou třetí místo. (Tůma, 2011b).

Sobotní dostihy 11. října pořádal Východočeský jezdecký klub a na programu bylo šest dostihů. Třetí dostih nesl název Drag – hunt steeplechase a startující absolvovali trať dlouhou 5000 metrů. Byla to jízda za mastrem až k určené značce a jezdci startovali v honebním úboru nebo ve stejnokroji. Čtvrtá doběhla plavka Nepal s amatérem Františkem Schwarzenbergem. Klisna se později stala matkou vítězky Velké pardubické Normy. Dostihu se zúčastnila i Lata Brandisová v sedle svého hnědáka jménem Boy a ve výsledkové listině je uvedena jako pátá. Plavák Boris skončil osmý a klisna Pohanka figuruje na devátém pořadí (Tůma, 2011b).

V roce 1931 zvítězila ve Velké pardubické klisna chlumeckého chovu, a to plavka Pohanka (Nedbal – Piacenza). S klisnou vyhrál francouzský poručík F. Durand. Dostih to byl nesmírně náročný vzhledem k velmi těžké půdě. Z dvanácti koní ho dokončilo jen pět. Mezi prvními byli polokrevníci, na třetím místě úspěšně ukončila závod Lata Brandisová na hřebci Norbertovi. Radslav Kinský a jeho koně s jezdci v červenobílých barvách tedy slavili úspěchy (Gotthardová, 2010). Pohanka pocházela po otci z krevní linie Magyaráda a byla ryzím produktem chlumeckého chovu Zdenka Radslava Kinského (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Rok 1934 přinesl dlouho očekávaný souboj německého chovu s chovem Zdenka Radslava Kinského, který do boje proti německému soupeři vyslal hnědku Padovu, plavky Čigýr (Delibáb – Csusza), Nevu (Pročpak – Nebraska) a Normu (Dalibab – Nepál) a plavého hřebce Neklana (Delibáb – Nebraska), považovaného za nejhezčího a nejušlechtilejšího koně Kinského v celé historii tohoto chovu. Zdenko Radslav Kinský neváhal a angažoval francouzské poručíky P. de Cavaillé a J. de Granelo, kteří seděli v sedlech Nevy a Neklana. Nakonec zvítězila klisna německého chovu Wahne. Norma byla s Latou druhá, Neva pátá, Neklan šestý, Čigýr osmá a Padova padla (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Posledním vítězem, a vlastně první a jedinou vítězkou před druhou světovou válkou, byla roku 1937 Lata Brandisová s klisnou Normou, která porazila elitu šestnácti evropských jezdců a koní (Mahler, 1995a). A tak po šesti letech porážek československých koní, mělo jejich vítězství v sobě symbolický podtext, který si diváci velmi zřetelně uvědomovali (Hubálek a Nehyba, n. d.). Vítězství Lata a Normy tehdy přihlíželo 40 000 diváků (Mahler, 1995a)

Po válce roku 1946 se ve Velké pardubické představilo osm koní, v červenobílých dresech Zdenka Radslava Kinského to byli Čimborasso a Nurmi. Čtyřletý hřbec Nurmi měl v sedle

Latu Brandisovou, která do cíle vítězně dovedla Nurmiho matku Normu. Čimborasso byl synem Čigýr a hřebce West Nor Westa, který v kladrubském hřebčíně napadl a usmrtil svého ošetřovatele. Ani jeden z nich se však nedostal do cíle (Hubálek a Nehyba, n. d.).

V roce 1947 však přišel úspěch v letní steeplechase v Pardubicích, kdy tři vítězni koně nesli jezdce v červenobílém dresu Kinských. První skončila Lata na Noře (dcera Normy), druhý byl Radslav na Nurmim (syn Normy) a třetí Puszta (dcera Padovy) v sedle s Genildou (Gotthardová, 2008).

12. října 1947 startoval ve Velké pardubické chlumecký Otello, který se těžko jezdil. Ani on však dostih nedokončil (Hubálek a Nehyba, n. d.).

14. června 1959 se ve Velké Chuchli běžela steeplechase Cena Koles na 3 200 metrů pro čtyřleté a starší polokrevné koně v majetku státního hřebčína v Kladrubech nad Labem. Na startu se sešlo osm koní a jezdců z toho tři plaváci a pět isabel. Tito hřebci a klisny pocházeli z tzv. speciálního stáda kladrubského (Tůma, 2011c).

Zvítězil Nezamysl o jednu a tři čtvrtiny délky před Normandií, tři délky zpět byla Nemesis. Dostih dokončilo sedm koní, pouze Nor byl zadržen. Všichni jezdci oblékli stejný dres – černobílé čtverce a černou čapku, každý měl jinak barevnou šerpu (Tůma, 2011c).

V roce 1949 startoval ve Velké pardubické Čingischán (Otello – Čigýra) s Jaroslavem Loudou. Klisnu Noru jel Jiří Holík. Ani jeden z koní však Velkou pardubickou nedokončil. O rok později byl Čingischán znovu zadržen (Hubálek a Nehyba, n. d.).

V roce 1966 startoval ve Velké pardubické poslední kůň Kinský. Byl jím Nestor (Nensi – Div), který zvítězil. Byl majetkem PÚ Prešov a sedlal ho žokej Tibor Kňazík. (Půlpán, 2006). Vítězný Nestor se narodil v roce 1959 v kladrubském hřebčíně (Hubálek a Nehyba, n. d.).

Za svoji dostihovou kariéru startoval Nestor 41x, 7x zvítězil, 14x byl druhý, 6x třetí, 1x čtvrtý a 3x pátý. Ve Velké pardubické stál na startu třikrát, v roce 1966 zvítězil. O rok později byl třetí a v roce 1971 po pádu devátý (Tůma, 2011a).

Plaváci běhali až do druhé poloviny sedmdesátých let. V té době byly ještě vypisovány velice často překážkové dostihy pro polokrevné koně. Občas se v nich ukázal nějaký plavák a koně v tomto barevném provedení získali velkou popularitu. Převážně startovali v barvách kladrubského hřebčína (Tůma, 2011c).

Poslední kůň Kinský, který běhal, byla polokrevná plavka Norka (Blatec – Nota). Ve své době patřila k našim nejlepším steeplerům. V roce 1978 měla startovat i ve Velké pardubické, ale v přípravě se v posledních týdnech před dostihem zranila a více se na dráze neobjevila. Norka v tomto roce třikrát startovala a dvakrát zvítězila. V polovině srpna v Pardubicích

vyhrála cross na 4500 metrů, kde porazila ve Velké tolik úspěšného polokrevného kolegu Floreta a začátkem září ve Vizovicích za sebou po boji nechala u nás běžající maďarské rychlíky Cimboru a Csendbiztose (Tůma, 2011c).

Postupně se chov těchto koní v Kladrubech likvidoval a dnes již můžeme spatřit koně této barvy jen v jezdeckých soutěžích (Tůma, 2011c).

Z posledních let to byli Jaga Kinská, Mijava, Bourbon tachovský s výkonností ST. Sonet, Žlutý květ, Alois, Lotar, Daf Ondráš s výkonností T (Půlpán, 2006). Plavý valach Grand Kinský se s jezdkyňní Libuší Půlpánovou stal několikanásobným šampionem a mistrem České republiky ve westernové drezuře. Plemenný hřebec Polemik zase s Petrem Půlpánem úspěšně reprezentoval hřebčín ve skokových soutěžích (Půlpán, 2005).

V roce 2005 koně s krví koní Kinských získali hned dva mistrovské tituly ČR ve skákání Alberg po Almhirt chlumecký a v drezuře Daf Ondráš (Půlpán, 2006). Daf Ondráš, jehož parkurová výkonnost byla ST, se stal veleúspěšným drezurním koněm, s nímž Libuše Půlpánová ml. získala výkonnost T v drezuře (Kolářová, 2011). Daf Ondráš získal mistrovský titul šest let po sobě, čtyřikrát si vyjezdil kvalifikaci na mistrovství Evropy, v roce 2005 se kvalifikoval za střední Evropu do finále světového poháru v drezuře a umístil se na desátém místě (Půlpán, 2006).

Koně Kinští se úspěšně prezentují nejen na závodech v České republice, ale i na významných světových výstavách. Dnes se dá jen těžko předpokládat návrat těchto koní na Velkou pardubickou nebo na jiné podobné závody, kde se uplatňují koně plnokrevných chovů. Můžeme je ale využít i pro jiné sportovní disciplíny (Půlpán, 2005).

4. Závěr

V této práci jsem se snažila co nejvíce splnit svůj cíl a poskytnout údaje o koni Kinském a šlechtickém rodu Kinských. Snažila jsem se využít všechny přístupné zdroje a pokusila jsem se shrnout úspěchy tohoto plemene i rodu, který jim dal vzniknout. Při zpracování jednotlivých zdrojů jsem si však uvědomila neúplnost uváděných údajů i značně rozdílného časového vymezení. Navíc zahraniční literatura věnující se přímo koni Kinskému neexistuje nebo není na našem území dostupná.

I tak by práce měla přispět k větší informovanosti o koních Kinských a o tvůrcích tohoto současného plemene – šlechtickém rodu Kinských. V podstatě žádnému jinému šlechtickému rodu, kromě rodu panovnického, se v Čechách nepodařilo kontinuálně chovat určité koně s naprosto typickými znaky a použitím.

Konečně se můžeme ohlížet do historie a je třeba tak činit, aby velké úsilí našich předků – v různém společenském a pracovním postavení – neupadlo v zapomnění. Příběh rodu Kinských a jejich koní je nesmírně zajímavý a snad i díky této práci přehledně shrnutý. Určitě poslouží jako užitečný zdroj informací mnoha odborníkům i širší veřejnosti.

5. Seznam literatury

- Brož, I. 2001. Velké postavy rodu Kinských. Petrklíč. Praha. s. 236. ISBN : 80-7229-052-5.
- Der goldenen Pferd. 1992. Pferde Revue. (11). 5 – 7.
- Francek, J., Hartman, J. 1985. Chlumecký nad Cidlinou. Kruh. Hradec Králové. s. 184.
- Gotthardová, L. 2006. Koně Kinští plemenem. Ročenka 2006. 35 – 38.
- Gotthardová, L. 2008. Bůh, čest, vlast a koně. Reunion – časopis vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského – Bohemia. 32 (3). 6 – 9.
- Gotthardová, L. 2009. Karel kníže Kinský a Zoedone. Ročenka 2009. 40.
- Hubálek, J. Nehyba, M. (n. d.) Od Fantoma po Peruána.
- Jakubec, V. 2006. Zbarvení a dědičnost barvy u Kinského koně. Ročenka 2006. 48.
- Jelínek, L. 2006. Chov žlutých koní Kinských na Moravě. Ročenka 2002. 39 – 41.
- Kadawa, L. 2010. Zlatý poklad na Chlumecku. Chlumecké listy – časopis chlumeckého regionu. 40 (7). 10 – 11.
- Khun, K. 1932. Dějiny a kulturní obraz měst Chlumce nad Cidlinou. Chlumecké listy. s. 222.
- Koubek, K., Ambrož, L., Bílek, F., Blažek, K., Bulánek, J., Dušek, J., Hartmann, K., Hanuš, K., Emanuel, K., Lerche, F., Michal, V., Munk, Z., Müller, V., Prníčka, J., Píša, A., Procházka, V., Příbyl, E., Richter, L., Řechka, J., Sejkora, K., Steinitz, J. 1957. Speciální zootechnika. Chov koní. Státní zemědělské nakladatelství. Praha. s. 1032.
- Mahler, Z. 1995a. Člověk a kůň. Dona. České Budějovice. s. 184. ISBN: 80-85463-52-0.
- Mahler, Z. 1995b. Zlatá je jen jedna. Equito. 4 (1). 4 – 5.
- Mahler, Z. 1992. Slavní koně. Orbis pictus. Praha. s. 40. ISBN: 80-85240-02-5.
- Marek, J., Kubíková, L. 2008. Žďár se rozloučil s Radslavem Kinským. Chlumecké listy. 38 (11). 14 – 15.
- Perlen böhmischer Pferdezeit. 1993. Freizeit im Sattel. 35 (3). 47 – 50.
- Pinfold, J., Pecherová, K. 2010. Velká pardubická a Velká národní liverpoolská – Příběh dvou dostihů. Helios. Praha. s. 216. ISBN: 80-85211-26-2.
- Půlpán, P. 2006. Sportovní výkonnost koní Kinských. Ročenka 2006. 35 – 38.

- Půlpán, P. 2007. Život a veselé kousky hraběte Oktaviána Kinského. Ročenka 2007. 16 – 17.
- Richter, K. 2006a. Radslav Kinský. Chlumecké listy – časopis chlumeckého regionu. 36 (9). 4 – 7.
- Richter, K. 2006b. Zdenko Radslav Kinský. Chlumecké listy – časopis chlumeckého regionu. 36 (9). 4 – 7.
- Richter, K. 2008. Dodatek k popisu erbu Kinských. Chlumecké listy. 38 (11). 12.
- Salg, R. 1993. Kinskypferde. Freizeit im sattel. 35 (3). 166 – 167.
- Sixta, V. 1996a. Chov hrbat Kinských v Chlumci nad Cidlinou – Žluťáci v Čechách. Jezdectví. 44 (4). 16 – 17.
- Sixta, V. 1996b. Žluťáci po válce: Úspěšný boj o regeneraci. Jezdectví. 44 (5). 10 – 11.
- Slawik, CH. 1996. Gräflich & Golden. Reiter Revue. (4). 50 – 51 .
- Valenta, A. 2004. Dějiny rodu Kinských. Veduta. České Budějovice. s. 352. ISBN: 80-86829-05-7.

Elektronické zdroje

- Brož, R. Ženy ve Velké pardubické. [online]. Klub přátel Pardubicka. 1. prosince 2009 [cit. 2011-03-25]. Dostupné z <http://www.kpp.iipardubice.cz/stranky/cti-zpravy.php?id=Zeny_ve_Velke_pardubicke>.
- Cajthamlova, D. Chov koní Varta. [online]. JSK Varta – Aleko a chov koní Varta. [cit. 2011-03-25]. Dostupné z <<http://www.varta.webzdarma.cz/>>.
- Equine Coat Color Tests. [online]. UC Davis veterinary medicíně. 2011a [cit. 2011-10-03]. Dostupné z <<http://www.vgl.ucdavis.edu/services/coatcolorhorse.php>>.
- Hofamnová, B. Majlík, I. The Kinsky horse (Equus Kinsky) current situation and future. [online]. 60th annual meeting of the European association for animal production 24th – 27th August 2009 [cit. 2011-10-03]. Dostupné z <http://www.eaap.org/Previous_Annual_Meetings/2009Barcelona/Papers/39_Hofmanova.pdf>.

Householder, D. The genetics of Equine coat color. [online]. Texas A&M university department of Animal science Equine science program. (n. d.) [cit. 2011-10-03]. Dostupné z <<http://animalscience.tamu.edu/images/pdf/equine/equine-genetics-equine-coat-color.pdf>>.

Hřebčín. [online]. Železnohorský region. 2011b [cit. 2011-10-03]. Dostupné z <<http://www.zeleznehory-hm.cz/1989/hrebcin/>>.

Karel Kinsky – Grand National Legend. [online]. Grand National. 1. října 2011c [cit. 2011-10-03]. Dostupné z <<http://bet-grand-national.com/karel-kinsky.html>>.

Kolářová, R. Kůň Kinských. [online]. Fauna. 18. dubna 2011 [cit. 2011-10-03]. Dostupné z <<http://www.ifauna.cz/clanek/kone/kun-kinskych/5786/>>.

Locke, M. M., Ruth, L. S., Millon, L. V., Penedo, M. C. T., Murray, J. D., Bowling, A. T. The cream dilution gene, responsible for the palomino and buckskin coat colours, maps to horse chromosome 21. [online]. Web of Knowledge. December 2011 [cit. 2011-09-25]. Dostupné z <http://apps.webofknowledge.com.infozdroje.czu.cz/full_record.do?product=WOS&search_mode=GeneralSearch&qid=14&SID=X2F91cjGokO375OgFcB&page=1&doc=2>.

Mariat, D., Taourit, S., Guerin, G. A mutation in the MATP gene causes the cream coat colour in the horse. [online]. Web of Knowledge. 1th Februar 2003 [cit. 2011-09-10].

Dostupné z

<http://apps.webofknowledge.com.infozdroje.czu.cz/full_record.do?product=WOS&search_mode=GeneralSearch&qid=1&SID=Q1LEFf8GOc4FJDa4AB3&page=1&doc=6>.

Metody chovu. [online]. Svaz chovatelů koní Kinských. 11. duben 2009 [cit. 2011-10-03].

Dostupné z <http://schkk.cz/dokumenty/Dokumenty-SCHKK/02_Slechtitelsky-program_20100110.pdf>.

Půlpán, P., Perspektivita chovu koní Kinských. [online]. Equus Kinsky Revue. únor 2005 [cit. 2011-10-03]. Dostupné z <<http://www.equus-kinsky.cz/Dokumenty/EK.Revue%202005.pdf>>.

Rázgová, E. Stáje plné zlata. [online]. Fauna. 1. ledna 2010 [cit. 2011-10-03]. Dostupné z

<<http://www.ifauna.cz/clanek/kone/staje-plne-zlata/1091/>>.

Riedel, M. Die Perle der böhmischen Herrschaften. [online]. Pferdezeitung. 8th Juni 2003 [cit. 2011-09-10]. Dostupné z

<http://translate.googleusercontent.com/translate_c?hl=cs&langpair=de|cs&rurl=translate.goo

<http://pferdezeitung.com/219.03/Gesamttext&usg=ALkJrhjX8umnTjOvk3ivE08z7Ut1e9hYug>>.

Šulc, R., Kubka, J. Žehuňská obora. [online]. Cesty a památky. [cit. 2011-10-12]. Dostupné z <<http://cestyapamatky.cz/kolinsko/zehunska-obora>>.

The Kinsky – Bohemia's Golden Horse. [online]. Equitana. 2011d [cit. 2011-10-12].

Dostupné z <http://www.equitana.com/the_kinsky_bohemia_s_golden_horse_566.html>.

Thiruvenkadan, AK., Kandasamy, N., Panneerselvam, S. Coat colour inheritance in horses.

[online]. Web of Knowledge. September 2008 [cit. 2011-07-25]. Dostupné z

<http://apps.webofknowledge.com.infozdroje.czu.cz/full_record.do?product=WOS&search_mode=GeneralSearch&qid=3&SID=Q1LEFf8GOc4FJDa4AB3&page=1&doc=1>.

Tůma, M. Nestor. [online]. Dostihové závodiště Pardubice. 2011a [cit. 2011-11-25].

Dostupné z <<http://www.pardubice-racecourse.cz/1966.html>>.

Tůma, M. Rámcové dostihy v roce 1930. [online]. Dostihové závodiště Pardubice. 2011b [cit.

2011-11-25]. Dostupné z <<http://www.pardubice-racecourse.cz/1930.html>>.

Tůma, M. Výlet do minulosti našeho překážkového turfu [online]. Dostihové závodiště

Pardubice. 2011c [cit. 2011-11-25]. Dostupné z <<http://www.pardubice-racecourse.cz/strana-4.html>>.

Seznam obrázků

Obr. č. 1 - 6. Kolářová, R. Kůň Kinských. [online]. Fauna. 18. dubna 2011 [cit. 2011-10-03].

Obr. č. 7, 12, 13 a 15. Valenta, A. 2004. Dějiny rodu Kinských. Veduta. České Budějovice. s. 352. ISBN: 80-86829-05-7.

Obr. č. 8. Riedel, M. Die Perle der böhmischen Herrschaften. [online]. Pferdezeitung. 8th Juni 2003 [cit. 2011-05-25].

Obr. č. 9, 10 a 14. Historie rodu Kinských. [online]. Zámek Žďár nad Sázavou. 2010. [cit. 2011-10-03].

Obr. č. 11, 16 – 17, 26 – 29, 37 – 40, 42, 44 a 45. Pinfeld, J., Pecherová, K. 2010. Velká pardubická a Velká národní liverpoolská – Příběh dvou dostihů. Helios. Praha. s. 216. ISBN: 80-85211-26-2.

Obr. č. 18 - 25. Vlastní fotky. 2011. Karlova koruna. Chlumeč nad Cidlinou.

- Obr. č. 30. Hřebčín. [online]. Železnohorský region. 2011b [cit. 2011-10-03].
- Obr. č. 31 – 36. Vlastní fotky. 2011. Jezdecká škola Equus Kinsky. Hradištko u Sadské.
- Obr. č. 41, 43, 46 – 52. Hubálek, J. Nehyba, M. (n. d.) Od Fantoma po Peruána.
- Obr. č. 53. Tůma, M. Nestor. [online]. Dostihové závodiště Pardubice. 2011a [cit. 2011-05-25].
- Obr. č. 54 – 63. Svaz chovatelů koní Kinských představuje hřebce pro sezonu 2011. Svět koní. 4 (3). 47.
- Obr. č. 64 – 69. Seznam hřebců působících v plemenitbě pro rok 2012. 2012. [cit. 2012-02-24].
-
- Tab. č. 1. Zoedone. [online]. Thoroughbred Datatabase. 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 2 a 3. Tůma, M. Rámcové dostihy v roce 1930. [online]. Dostihové závodiště Pardubice. 2011b [cit. 2011-05-25].
- Tab. č. 4. Tůma, M. Výlet do minulosti našeho překážkového turfu [online]. Dostihové závodiště Pardubice. 2011c [cit. 2011-05-25].
- Tab. č. 5. a 6. Listiny vítězů dostihů pro polokrevné koně. [online]. Dostihové závodiště Pardubice. 2011 [cit. 2011-05-25].
- Tab. č. 7. Čaja. [online]. Sporthorse – Data. 2005 – 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 8. Česarion Kinský. [online]. Sporthorse – Data. 2005 – 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 9. Čingischán. [online]. Sporthorse – Data. 2005 – 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 10. Husar. [online]. Thoroughbred Datatabase. 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 11. Myjava. [online]. Thoroughbred Datatabase. 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 12. Nebraska. [online]. Sporthorse – Data. 2005 – 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 13. Nina. [online]. Sporthorse – Data. 2005 – 2011. [cit. 2011-10-30].
- Tab. č. 14. Taarlo Kubišta. [online]. Sporthorse – Data. 2005 – 2011. [cit. 2011-10-30].

6. Seznam příloh

Obsah

Příloha 1: Kůň Kinský	41
Příloha 2: Šlechtický rod Kinských	42
Příloha 3: Karlova Koruna.....	45
Příloha 4: Heřmanův Městec a galasedlovna.....	47
Příloha 5: Jezdecká škola Equus Kinsky	48
Příloha 6: Velká Liverpoolská	49
Příloha 7 : Velká pardubická	51
Příloha 8 : Další dostihové úspěchy.....	54
Příloha 9: Rodokmeny vybraných koní Kinských	56
Příloha 10: Hřebci pro připouštěcí sezonu 2012.....	60

Příloha 1: Kůň Kinský

Obr. č. 1.

Obr. č. 2.

Obr. č. 3.

Obr. č. 4.

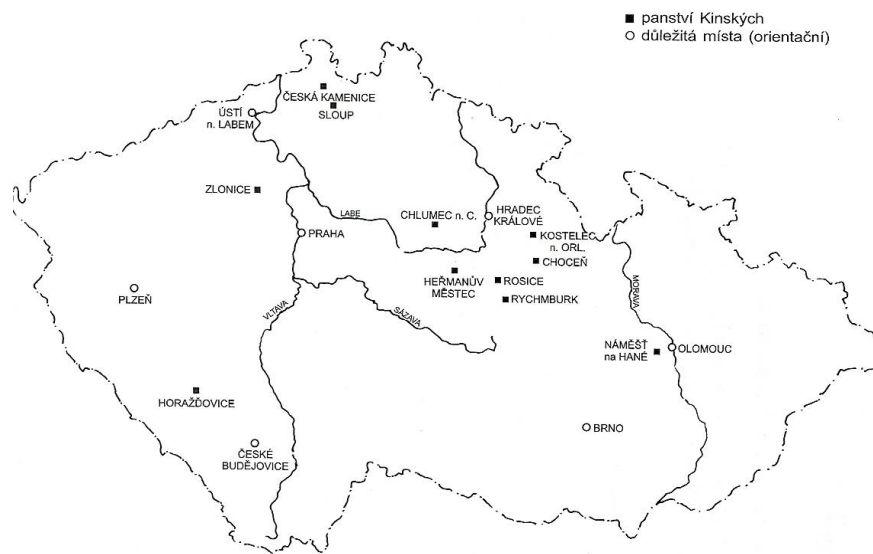

Obr. č. 5. Nicolas Kinský

Obr. č. 6. Polemik Kinský
(Kolářová, 2011)

Příloha 2: Šlechtický rod Kinských

Obr. č. 7. Jedenáct nejvýznamnějších panství Kinských (Valenta, 2004).

Obr. č. 8. Znak rodu Kinských.

(Riedel, 2003)

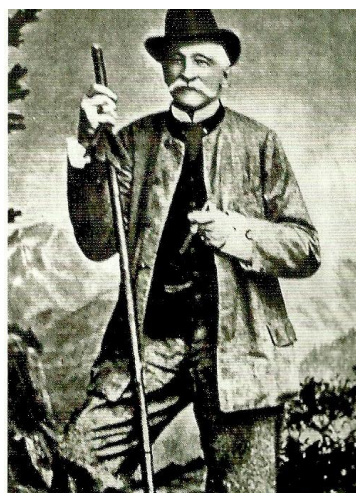

Obr. č. 9. František Kinský (1678-1741), nejvyšší kancléř království.

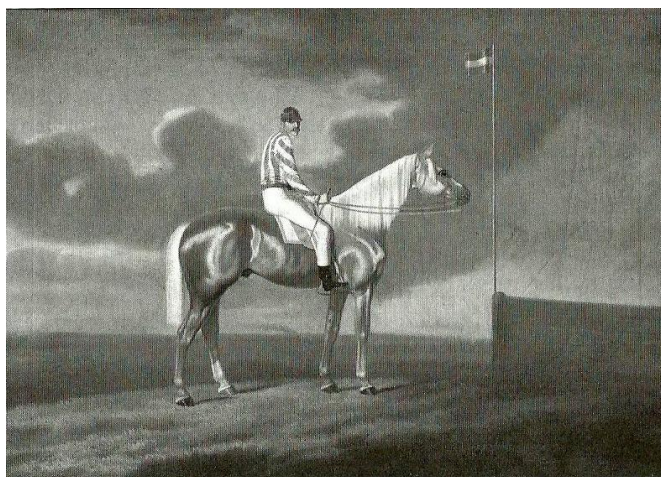

Obr. č. 10. Leopold Kinský (1731-1760), nejvyšší lovčí království.

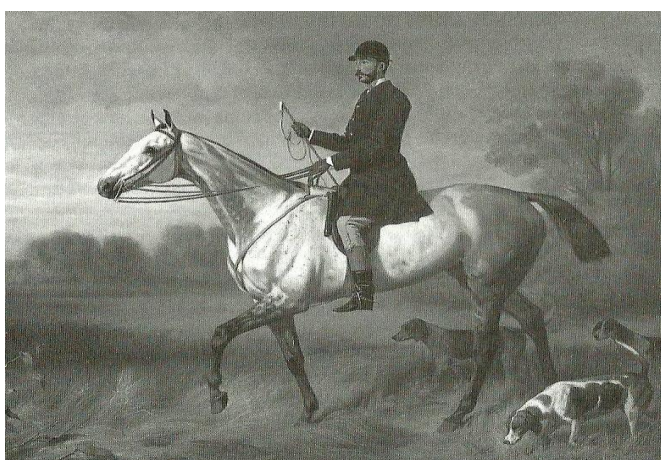
(<http://www.zamekzdar.cz/content.aspx?id=159>, 2010)

Obr. č. 11. Hrabě Oktavián Kinský (Pinfold a Pecherová, 2010).

Obr. č. 12. Oktavián Kinský na svém oblíbeném hřebci Césarovi.

Obr. č. 13. Zdeněk Kinský (1844 – 1932) vášnivý lovec a sportovec.

(Valenta, 2004)

Obr. č. 14. Zdenko Radoslav Kinský (1896-1974), diplomat.

(<http://www.zamekzdar.cz/content.aspx?id=159>, 2010)

Obr. č. 15. Rudolf, 6. Kníže Kinský (1802 – 1836)
(Valenta, 2004)

Obr. č. 16. Karel Kinský v roce 1887.

Obr. č. 17. Hrabě Kinský.

(Pinfold a Pecherová, 2010)

Příloha 3: Karlova Koruna

Obr. č. 18.

Obr. č. 19.

Obr. č. 20.

Obr. č. 21.

Obr. č. 22.

Obr. č. 23.

Obr. č. 24.

Obr. č. 25.

(Karlova Koruna, 2011)

Příloha 4: Heřmanův Městec a galasedlovna

Obr. č. 26. Stáje v Heřmanově Městci.

Obr. č. 27. Heřmanův Městec v roce 1903.

Obr. č. 28. Stáje v Heřmanově Městci
v roce 1887 na obraze Otto Waltera.

Obr. č. 29. Galasedlovna v Heřmanově Městci.

(Pinfold a Pecherová, 2010)

Obr. č. 30. Galasedlovna (Anon, 2011)

Příloha 5: Jezdecká škola Equus Kinsky

Obr. č. 31.

Obr. č. 32.

Obr. č. 33.

Obr. č. 34.

Obr. č. 35.

Obr. č. 36.

(Hradištko u Sadské, 2011)

Příloha 6: Velká Liverpoolská

GRAND NATIONAL STEEPLECHASE						
YEAR	OWNER	WINNER	AGE	S-L ¹	M-S	RIDER
1880	M ^{rs} P. DUCROT	EMPRESS	5	10-7	10-29	M ^{rs} T. BEASLEY
1881	CAPT. T. KIRKWOOD	WOODBROOK	a	11-3	11-50	M ^{rs} T. BEASLEY
1882	L rd MANNERS	SEAMAN	6	11-6	10-43	L rd MANNERS
1883	C ^t C. KINSKY	ZOEDONE	6	11-0	11-39	C ^t C. KINSKY
1884	M ^{rs} H. F. BOYD	VOLUPTUARY	6	10-5	10-5	M ^{rs} E. P. WILSON
1885	M ^{rs} A. COOPER	ROQUEFORT	6	11-0	10-10	M ^{rs} E. P. WILSON
1886	M ^{rs} A. J. DOUGLAS	OLD JOE	a	10-9	10-19	T. SKELTON
1887	M ^{rs} E. J. THORNEWILL	GAMECOCK	a	11-0	10-10	W. DANIELS
1888	M ^{rs} E. W. BAIRD	PLAYFAIR	a	10-7	10-12	G. MAWSON
1889	M ^{rs} M. A. MAHER	FRIGATE	a	11-4	10-14	M ^{rs} T. BEASLEY
1890	M ^{rs} G. MASTERMANS	I LEX	6	10-5	10-14	A. NIGHTINGALL
1891	M ^{rs} W. G. JAMESON	COME AWAY	a	11-12	9-58	M ^{rs} H. BEASLEY
1892	M ^{rs} G. WILSON	FATHER O'FLYNN	a	11-12	9-58	M ^{rs} H. BEASLEY

Obr. č. 37. Deska vítězů v Aintree,
Kinský a Zoedone.

Obr. č. 38. Zoedone od Emila Adama.

Obr. č. 39. Kalamář vyrobený z kopyta Zoedone po její smrti.

Obr. č. 40. Dres Karla Kinského, ve kterém vyhrál Velkou Národní na Zoedone, Hipologické muzeum Slatiňany. Nejstarší zachovaný a ověřený dres vítěze Velké národní.

(Pinfold a Pecherová, 2010)

Zoedone (GB) 1877	New Oswestry (GB) 1874	Knight of Kars (GB) 1855	Nutwith (GB)	Tomboy (GB)
				Comus Mare (GB)
		Debonnaire (GB) 1856	Pocahontas (GB)	Glencoe (GB)
				Marpessa (GB)
			Newminster (GB)	Touchstone (GB)
				Beeswing (GB)
	Miss Honiton (GB) 1869	Honiton (GB) 1863	Mrs. Taft (GB)	Don John (GB)
				Colwick Mare (GB)
		Miss Osborne (GB)	Stockwell (GB)	The Baron (IRE)
				Pocahontas (GB)
		Maid of All Work	Flax (GB)	Surplice (GB)
				Odessa (GB)
			Obaldeston	
		Rochester (GB)		
		Halfbred Family Fifteen		

Tab. č. 1. Rodokmen klisny Zoedone (<http://www.pedigreequery.com/zoedone>, 2011)

Příloha 7 : Velká pardubická

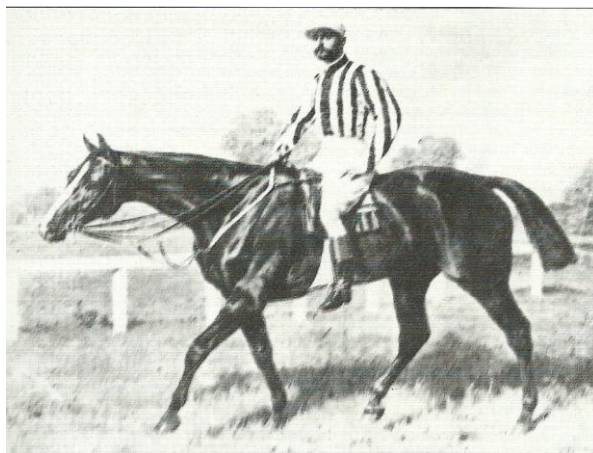

Obr. č. 41. Dresy Kinských.

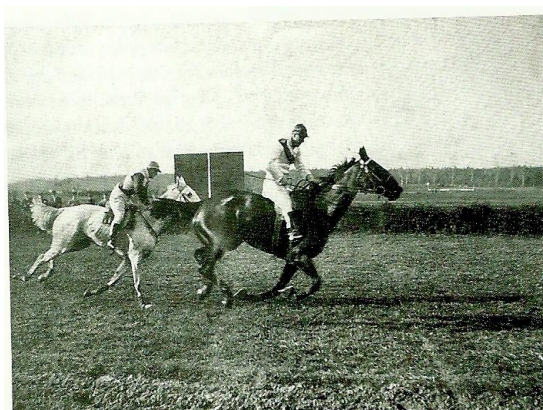
(Hubálek, J. a Nehyba, M., n. d.)

Obr. č. 42. Magyarád (Pinfold a Pecherová, 2010).

Obr. č. 43. Dvojnásobný vítěz Velké pardubické Magyarád v sedle se svým majitelem hrabětem Zdenko Kinským. V roce 1901 obsadil čtvrté místo (Hubálek, J. a Nehyba, M., n. d.).

Obr. č. 44. Vítěz Buckenham na Dennisovi,
Velká pardubická 1904.

Obr. č. 45. Dennis po Velké pardubické 1904.

(Pinfold a Pecherová, 2010)

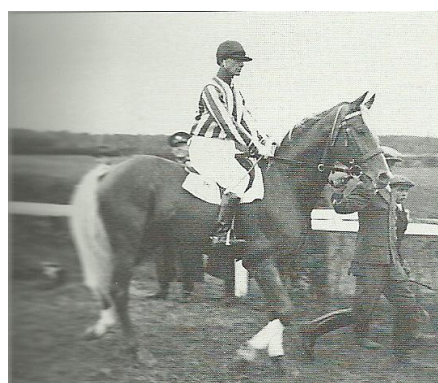
Obr. č. 46. Lata Brandisová na plavé
klisně Nevěstě.

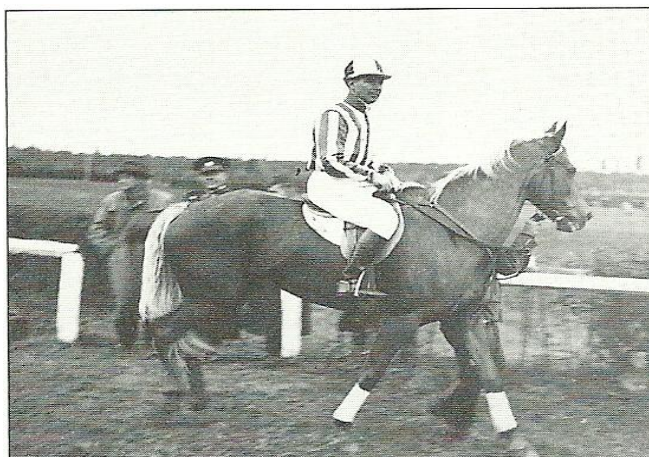
Obr. č. 47. Pohanka (Nedbal – Piacenza),
první vítěz z chovu Z. R. Kinského.

Obr. č. 48. Pohanka s Francouzem F. Durantem
jezdícím ve službách Z. R. Kinského,
se vrací k tribunám po vítězství v roce 1931.

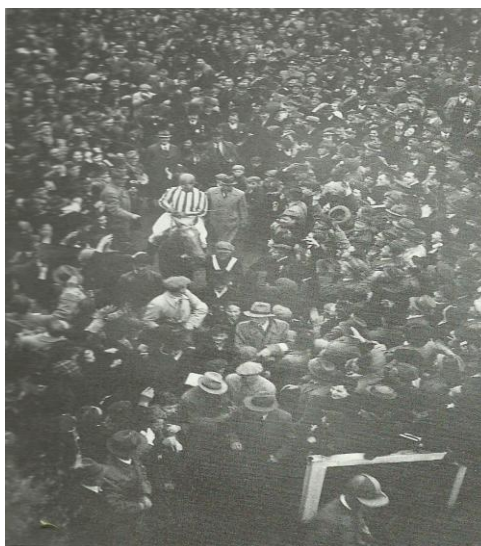
Obr. č. 49. Neklan s jezdcem O.
Kocourkem.

Obr. č. 50. Norma v sedle je D. Pogliaga.

Obr. č. 51. 1946. Příslušníci francouzské armády doprovázejí Latu Brandisovou, která utrpěla při pádu na Taxisově příkopu zlomeninu klíční kosti.

Obr. č. 52. Jen s obtížemi se Lata Brandisová s Normou probíjely jásajícím davem k vážnici po vítězství v roce 1937.

(Hubálek, J. a Nehyba, M., n. d.)

Obr. č. 53. Nestor a Tibor Kňazík - vítězové 77. ročníku Velké pardubické v roce 1966.

(<http://www.pardubice-racecourse.cz/1966.html>, 2011)

Příloha 8 : Další dostihové úspěchy

Sobota 11. října 1930 – dostihový den pořádaný Východočeským jezdeckým klubem:

Drag-Hunt steeplechase - dostih amatérů pro 4 leté a starší koně na 5 000 m					
Jízda za masterem až k určené značce – jezdcí v honebním úboru nebo ve stejnokroji					
1	JÉGVIHAR 5	hnědák	Icy Wind – Indiscrétion	kpt. R. Popler	Popler Rudolf (78)
2	ETELKA st.	ryzka	Hü-ho-Hadd	škpt. E. Čermák	Pimpl R. (74)
3	IGNOTUS st.	hnědák	Fifeshire – Chicane	Stáj Irena	Tesař Václav (74)
4	NEPAL st.	plavka, pol.	Magyarád – Nedejse	R. Zd. Kinský	Schwarzenberg Fr. (75)
5	BOY st.	hnědák, val., pol.		L. Brandisová	Brandisová L. (69)
6	CHELONA st.	hnědka, pol.		por. J. Dobeš	Dobeš Josef (81)
7	OLY st.	hnědka, pol.		E. Hernych	Kohn R. (80)
8	BORIS st.	plavák, pol.		R. Zd. Kinský	R. Zd. Kinský (78)
9	POHANKA 4	tm hnědka, pol.	Nedbal – Piacensa	R. Zd. Kinský	Buzek M. (65)
10	HARRY st.	ryzák, val.		K. Winternitz	John B. (82)
11	RAMSES st.	tm. hnědák, pol.		R. Zeyerová	Hofman (69)
Výrok:					
Lehce 3 - 5					
Čas: 13:59,5					

Tab. č. 2. (Tůma, 2011b)

Neděle 5. října 1930 - dostihový den pořádaný ředitelstvem Československého Jockey Clubu:

Steeplechase Čs. Spolku pánských jezdců – dostih amatérů pro 4 leté a starší koně na 3200m					
1	GYI LOVAM! 8	tm. hnědák val.	Öreg lak - Geyrünk csak!	kpt. R. Popler	Popler Rudolf (77,5)
2	GABARIT st.	ryzák, pol.	Arnfried – Gänsehaut	Mauve E. por. V. Mellenthin	Mauve Eberhard (63,5)
3	NORBERT 6	hnědák, pol.	Pročpak – Nebraska	R. Zd. Kinský	Brandisová Lata (61,5)
4	RENONCE 9	hnědka	Fifeshire – Chicane	O. Westphalen – Fürstenberg	Staudinger Lukáš (65,5)
SN	HORYMÍR 5	ryzák	Sanskrit – Ampelopsis	Stáj Čechoslavia	Býček Hynek (65)
Výrok: Velmi lehce 6 - 10					
Čas: 7:41,8					

Tab. č. 3. (Tůma, 2011b)

14. června 1959 - Velká Chuchle

Cena Koles – pro čtyřleté a starší polokrevné koně v majetku státního hřebčína v Kladrubech nad Labem na 3 200m				
1	NEZAMYSL 10	plavák	Persimon – Nensi	David Jiří
2	NORMANDIE 5	plavka	Korsičan – Nora	Toms Miroslav
3	NEMESIS 4	plavka	Olin – Nensi	Kocman Jiří
4	HORTENSIE 5	isabela	Olin – Hora	Flanderka Miloslav
5	HORAL 7	hř. isabela	Olin – Hora	Raimond Ludvík, ml.
6	HORYMÍR 4	hř. isabela	Olin – Hora	Kvasnička Václav
7	HALKA 5	isabela	Olin – Hvězda	Zatřepálek Ladislav
Z	NOR 7	hř. isabela	Persimon – Nora	Louda Jaroslav
Výrok : Jistě 1 ¾ - 3 – 1 – 1 ½ - daleko				
Čas: 05:16,2				

Tab. č. 4. (Tůma, 2011c)

Listiny vítězů dostihů pro polokrevné koně:

Kladrubská cena – steeplechase cross country na 3600 m pro 4 leté a 5 leté polokrevné koně						
rok	délka	jméno koně, věk	barva, pohlaví	rodiče	majitel	jezdec
1952	3200 m	NATAŠA 5	hnědka, pol.	Neklan – Nensi	St. hř. Kladruby	Zatřepálek L.
1953	3200 m	ČAJKA 5	tm. plavka, pol.	Otello – Čigýra	St. hř. Kladruby	Toms M.
1963	3600 m	ČÁKA 4	hnědka, pol.	Div – Čajka	SPÚ Kladruby	Verner V.
1975	3 600 m	NORKA 4	plavka, pol.	Blatec – Nota	PP Kladruby	Liebich P.

Cena Dunaje – steeplechase cross country na 3200 m pro 4 leté a starší polokrevné koně						
rok	délka	jméno koně, věk	barva, pohlaví	rodiče	majitel	jezdec
1955	3200 m	NEZAMYSL 6	plavák, pol.	Persimon – Nense	Hř. Kladruby	Kohler, J.

Tab. č. 5. a 6. (<http://www.pardubice-racecourse.cz/novinky/velka-pardubicka-ramcove-dostihy.html>, 2011)

Příloha 9: Rodokmeny vybraných koní Kinských

Čája isa 1965	Diadem 1952	Gradivo 1939	Ladro 1927	Graf Ferry
				Ladylove
			Grafenkrona 1924	Pergolese
		Diva 1941	Simson 1920	Sanskrit
				Sister
			Danaide 1932	Sardanapale
	Čita 1955	Cesar 1945	Otello	Brutus
				Ossiana
			Čigýra 1928	Delibáb
		7 - 818 Lucka KPKK 1941		Csusza
			350 Šach –mat 1935	Šach Mat
				320 Gidran XXXIV
	Zemská klisna	neznámý		
		neznámý		

Tab. č. 7. Rodokmen klisny Čáji (<http://www.sporhorse-data.com/d?i=10472752>, 2005 -

2011)

Česarion Kinský isa 2004	Mineral 1995	Mys 1980	Flying Star 1968	Bel Baraka
				Queen Philippa
			Myjaxa 1965	Astyanax
		Myjava 1977	Marin Lipský 1970	Myjava
			Jiskra 1971	Marin
				Cája
	Čalka 1992	Taarlo 1977	Rigolletto 1960	Furioso XV - 55
				7 - 437 Jiskra
		Kiplenka 1986	Natasja 1972	Ramzes
				Idee
			Quoniam II - 183 1978	Ghyll Manor
			Avondrood	
			Čiperka 1982	Quoniam II - A
				952 Furioso XXXVIII
		Alarm - 64		
		Činka		

Tab. č. 8. Rodokmen hřebce Česariona Kinského (<http://www.sporhorse-data.com/d?d=cesarion+kinsk%FD&x=0&y=0>, 2005 - 2011)

Čingischán buc 1943	Otello	Brutus 1923	Morganatics 1899	St Simon
				Molly Morgan
			Bursa 1912	San Thiago
		Ossiana		Brasque
			Ossian 1918	Fels
			Občanka	Osella
	Čigýra 1928	Delibáb		Dagor
			Fantome	neznámý
			Sister Agneta	Falb
		Csusza 1917		Topaze
			Aar 1898	neznámý
				neznámý
			Csengo 1904	Warhorn
				Kardas

Tab. č. 9. Rodokmen hřebce Čingischána (<http://www.sporhorse-data.com/d?d=%26%23269%3Bingisch%El&x=14&y=7>, 2005 - 2011)

Husar (Olin 23) isa 1956	Olin 1944	Catalin 1922	Frileux 1911	Lorlot
				Frigella
			Cherry 1915	Phoenix
		Ortelie	Alcyon 1927	Chatsworth
			Olympienne 1923	Alcantara
				La Grelee
	Hvězda 1938	Neklan	Delibab	Sardanapale
				Orietta
		Holka	Nebraska 1914	Fantome
				Sister Agneta
			Hroby III. 1923	neznámý
				neznámý
			neznámý	neznámý
				neznámý
		neznámý		

Tab. č. 10. Rodokmen hřebce Husara (<http://www.allbreedpedigree.com/husar8>, 2011)

Myjava isa 1977	Marin Lipský pal 1970	Marin 1960	Cesar 1945	Otello
				Čigýra
			Daska 1955	Furioso XXXV
		Cája 1965	Diadem 1952	Przedswit II
			Čita 1955	Gradivo
				Diva
	Jiskra	204 Furioson XV – 55 1936	Furioso XV 1936	Cesar
				Lucka
		7 -437 Jiskra	Star of Hannover II	Furioso XIII
				Przedswit VIII
			Gen 1939	Star of Hanover II
				Przedswit I
			Gidran Mare	Genius
				Giso Mare
		Gidran - 10		
		Schiller Mare		

Tab. č. 11. Rodokmen klisny Myjavy (<http://www.allbreedpedigree.com/myjava2>, 2011)

Nebraska cre 2003	Almhirt Chlumecký 1987	333 Almhirt Týnský 1979	1932 Almhirt – 9 1961	Almhirt	
			JC 636 Čelenka 1974	420 Furioso XXV	
		Odra 1978	Quoniam II – A 1960	Fillér	
			Ofélie 1973	Číta	
		Nancy	Julien 1994	Shagya Mimooský 1973	Quoniam
				Jasava 1989	Portius - Gotika
	Nora		neznámý	Furioso VI - K	
			neznámý	Olina	

Tab. č. 12. Rodokmen klisny Nebrasky (<http://www.sporhorse-data.com/d?i=10728751>, 2005 - 2011)

Nina 196x	Alarm 1942	Allermeist 1938	Allerstrand 1928	Allmers	
			Alsterbeute 1934	Abikunda	
		Scholle	Schorse II 1923	Alsterpreis	
			Caldella 1919	Fliederlore	
		Nera	Cesar 1945	Otello	Schwof I
				Čigýra 1928	Nubandina
	Nenka		Genol 1951	Colman	
			neznámý	Unnamed Registered Mare	

Tab. č. 13. Rodokmen klisny Niny (<http://www.sporhorse-data.com/d?i=10478140>, 2005 - 2011)

Taarlo Kubišta isa 1991	Taarlo 1977	Rigoletto 1960	Ramzes 1937	Rittersporn	
			Idee 1950	Jordi	
		Natasja 1972	Ghyll Manor 1962	Logarithmus	
			Avondrood 1966	Sanna	
		Karena 1985	Quoniam II – 183 1978	Quoniam II – A 1960	Gilles de Retz
				952 Furioso XXXVIII 1971	Constant Worry
	Čabajka 1975		Gidran XVI – 1 1965	Carajan	
			Činka 1971	Abendrot	
			Quoniam	Quoniam	
			Portius - Gotika	Furioso XXXVIII - Alb.	
			862 Alarm	Gidran XIV - K	
			819 Alarm	Marin	
		Čája	Čája		

Tab. č. 14. Rodokmen hřebce Taarlo Kubišty (<http://www.spothorse-data.com/d?i=10500940>, 2005 - 2011)

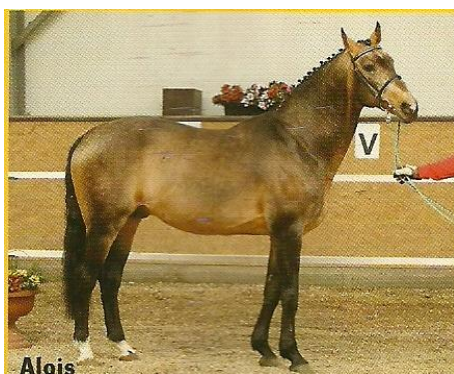
Příloha 10: Hřebci pro připouštěcí sezonu 2012

Obr. č. 54. 1462 Milan

Obr. č. 55. 2810 Mistrál

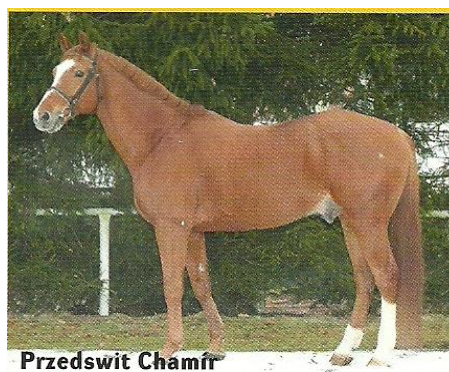
Obr. č. 56. 918 Alois

Obr. č. 57. 1463 Dubel

Obr. č. 58. 718 Minerál

Obr. č. 59. 1603 Przedswit Chamír

Obr. č. 60. 1465 Drak

Obr. č. 61. 1463 Dubel

Obr. č. 62. 1615 Gin Fizz

Obr. č. 63. 1602 Asio Zdelovský

(SCHKK, 2011)

Obr. č. 64. 556 Daf Ondráš

Obr. č. 65. 1244 Česarion Kinský 3

Obr. č. 66. 2712 Taarlo Kubišta – 2

Obr. č. 67. 1159 –Sinuhet – K

Obr. č. 68. 951 Lotar – Yellow Man

Obr. č. 69. 1245 Sarkon Kinský

(<http://www.schkk.estranky.cz/clanky/plemenna-kniha/plemenna-kniha-hrebcu/>, 2012)